

Més a prop

Butlletí quadrimestral de la
Comunitat de Jesús

Octubre 2009 - No. 40 - Any 14
www.comunitatdejesus.net

La Família Carles de Foucauld

Convivencias Aratorés 2009

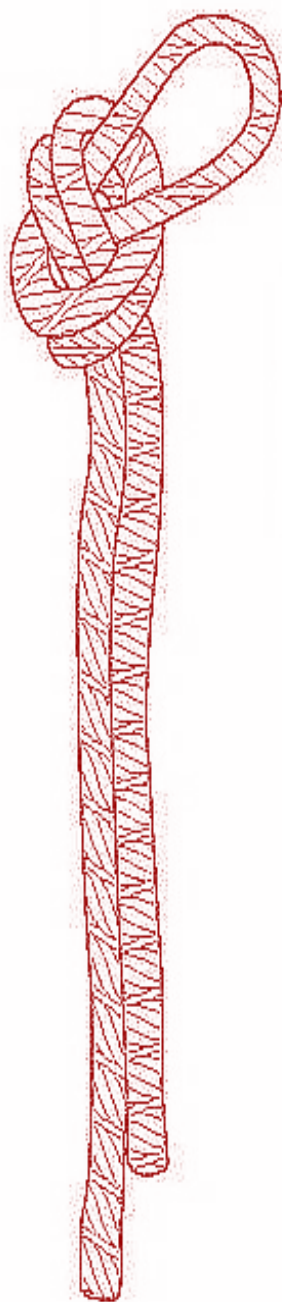
Estiu a Tarrés

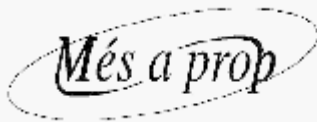

Recordant a Mn. Àngel Bergadà

**Charles de Foucauld,
el diàleg interreligiós i la trobada intercultural**

Butlletí Informatiu de la
Comunitat de Jesús

Nún. 40
OCTUBRE 2009
Any 14
Butlletí quadrimestral

Edita :
COMUNITAT DE JESÚS
C/ Joan Blanques, 10
08012- BARCELONA
Tel. 932134110

e-mail :
secretaria@comunitatdejesus.net

web :
www.comunitatdejesus.net

Dipòsit legal :
T-1538/97

CAMINANT 3

Vida de Comunitat
Crònica de Tarrés
Agraïment
25 anys de sacerdocí de Mn. Josep Moreno
Mireia i Gauthier
Francesc Coll

XXXIII APLEC DE LA SANTA CREU 6

ENS DIUEN 7

Testimonio de la Pascua en Tarrés
Durante los años 2001 a 2007.....
Con mi caravana en Tarrés
Semana Santa en Perú
Vida eterna
Reseña de un hermoso viaje-convivencia a Alemania
Convivències Aratores, 2009
Paraules en el funeral de la tía Dolores
Record de Mn. Àngel Bergadà
Raquel Alvero
Susanne Storck
Youghourta Kebbous
Diego Dueñas y Lucia Giménez
Alfons Pinilla
Quique González
Jaume París
Teresa Masqué
Joan Torrents

A FONS 16

Charles de Foucauld, el diàleg interreligiós
Jordi Giró

DES DEL GRUP DE SERVEI 19

Inici de curs. Tarrés, 12 de setembre de 2009
Josep Calvet

LA FAMÍLIA CARLES DE FOUCAULD 21

Assemblea Germanetes de Natzaret. Gand, juny de 2009
Capítulo de los Hermanos de Jesus en Bangalore
Entrevista a Marc Hayet
Mort d'Iris Mery, Germanetes de Jesús
Noticias de las Hermanitas de Jesus
Hermanitas del Sagrado Corazón

EL RACÓ DE LA MUSA 29

Quin camí?
Más que amor
Lourdes Gavarrón
Víctor Palacín

LLEGINT A..... 30

La Contra. La Vanguardia, 6 de junio de 2009

SIGFRID 32

Sigfrid
Oriol Casals

Caminant

Vida de Comunitat

22 de maig El grup d'Oració i Vida es reuneixen a Joan Blanques. Ens visita i comparteix la pregària en Gabriel Casanovas que està interessat en conèixer-nos

13 juny Assemblea de Comunitat de final de curs a Tarrés

20 juny Celebració del sagrament del matrimoni de Mireia Sebé i Gauthier Auzou a Tarrés amb nombrosa assistència de familiars, amics, gent del poble de Tarrés i germans de Comunitat

25 juny Eucaristia de final de curs a la Llar de El Golea de Lleida presidida per Mn. Josep Anton Jové, amb assistència de germans i amics de Lleida, Tarrés, Tarragona i Reus

4 juliol els germans de Barcelona acomiadem el curs amb una pregària a la llar on tenim presents tots els germans que no poden assistir. I un sopar a un restaurant on gaudim d'una estona distesa i molt agradable.

Cada dilluns del mes de Juliol Teresa, voluntària de Càritas ha fet reforç escolar a Joan Blanques, a un nen que necessitava poder fer-ho en aquestes dates.

12 de Juliol Assumpció, Josep Calvet i en Sergi Sabater van anar a l'Església Evangèlica. atenen així una petició de Matthias i Judith que van preparar una celebració del servei dominical en substitució per absència del pastor. El comentari el va centrar en la figura i l'espiritualitat del Germà Carles i ens va demanar que hi anéssim per a parlar de com vivíem la seva espiritualitat en el dia a dia i en la comunitat. Va ser una trobada molt afectuosa com sempre que ens trobem amb ells.

1-15 juliol Trobada de vacances i convivència a Alemanya de diferents famílies: Antonio i Úrsula, Quique i Mari Cruz, Ximo i Lola i Joan i Roser. Estança en una casa d'acollida de l'església anomenada Benna-Haus prop de Dresde, coneixença dels capellans de Sant Felip Neri que estan al seu servei i del director de la casa.

11-19 Juliol Desert a l'ermita de Tarrés de Mateu Gratacós

18-19 juliol Trobada a Tarrés de joves magrebins del Centre Bayt-Al-Takafa de Barcelona i del Centre Pont i Gol de Reus, amb diferents germans de comunitat i amics.

12-26 juliol Estada a Tarrés de diferents germans de comunitat

30 juliol Inici a Aratorés de les convivències familiars de cada any

30 juliol a 9 agost Convivències familiars de cada any a Aratorés

12 agost Mort de Mn. Àngel Bergadà. Va ser el rector de Tarrés que va establir el contacte amb el Pere i la Comunitat a través del P. Estanislau a l'ermita de la Santa Creu de Montserrat.

13 agost Funeral per Mn. Àngel a l'església de Santa Maria de Montblanc amb la participació de diferents membres de la Comunitat

26 agost La germana jerònima Sor Margarida Relats i Arimón de la comunitat de monges jerònimes de Sant Maties celebra els 90 anys amb la seva família i amics. La comunitat de Jesús li enviem un ram de flors i un escrit d'en Josep Calvet, que ella agraeix amb una carta molt maca.

8 setembre Neix Laura Elisa Marie filla de Bettina i en Guntmar, amics de Oberkirch

18 setembre Inici de les trobades a la Llar de Betània de Reus.

19 setembre La Llar Mare de Joan Blanques de Barcelona reprèn el curs de comunitat.

27 setembre Trobada de la Llar de Betània a Vilanova de Prades invitats per Josep i Gemma. Excursió, dinar junts i pregària de vespres a l'ermita de Sant Antoni del poble.

28 setembre Mort Dolors Palau Arbós, "la tia Dolores" de Tarrés als 98 anys.

29 setembre Enterrament a Tarrés de la "tia Dolores" amb participació de membres de Comunitat. Mn. Delfí recorda com estimava a la Comunitat de Jesús i el seu carisma foucauldià. Al final de la missa funeral, Teresa Masqué diu un record d'ella.

30 setembre Celebració dels 25 anys de sacerdoci de Mn. Josep Moreno a la parròquia de l'Assumpció de Reus amb assistència de membres de comunitat

2 octubre Eucaristia a la Llar de Betània presidida per Mn. Santi Soro, inaugurant la col·lecció d'icones amb les dotze festes de l'església ortodoxa, fetes per Mateu Gratacós.

Crònica de Tarrés

22 de Maig han estat a Tarrés el Josep i la Gemma, matrimoni de Vilanova de Prades per tal de compartir uns moments de pregària i xerrar una estona. Son presents en la trobada Joan Carles i Anna.

Del 29 al 31 de Maig Han estat a Tarrés Albert Maria, Lurdes i la seva filla l'Elisabet, per tal de poder acollir un grup de matrimonis de diverses parròquies de Barcelona

Del 30 al 31 de Maig Han estat a les cases dels matrimonis el grup de Servei de la Comunitat per tal de fer reunió i compartir amb el grup de matrimonis de Ca l'Hostal

30 de Maig Acolliment de Gabriel Casanovas, que està a Tarrés per tal de conèixer la Comunitat.

5 de Juny Estada de Josep i Gemma de Vilanova de Prades, amb la presència de Josep Dalmases.

7 de Juny Ha estat a Tarrés Alfons Pinilla per tal de ser a l'eucaristia de la parròquia

Del 8 al 13 de Juny Estada a l'ermita de la Santa Creu de Mateu Gratacós, per tal de fer uns dies de desert.

El 13 i 14 de Juny La Comunitat de Jesús celebra la trobada de fi de curs.

Del 13 al 23 de Juny Estada a les cases dels Cup del Perdiuet de Joan Carles i Anna

El 20 i 21 de Juny Celebració del sagrament del matrimoni de Mireia Sebé i Gauthier Auzou a Tarrés amb nombrosa assistència de familiars, amics, gent del poble de Tarrés, germans de Comunitat, presidint la celebració el P. Antoni Andrés i Mn. Simó Gras

El 23 i 24 de Juny Festivitat de Sant Joan amb revetlla i celebració de l'eucaristia i la participació de membres de Comunitat.

5 de Juliol Han estat a Tarrés la família d'Albert Maria i Lurdes.

Del 10 al 19 de Juliol Ha fet estada a l'ermita de la Santa Creu Mateu Gratacós per tal de fer uns dies de recés.

Del 10 al 12 de Juliol Estada de la família de Albert Maria i Lurdes.

Del 12 de Juliol al 31 d'Agost, estada i dies de convivències de diferents germans de comunitat i amic.

Del 18 al 19 Juliol Trobada a Tarrés de joves magrebins del Centre Bayt-Al-Takafa de Barcelona i del Centre Pont i Gol de Reus, amb diferents germans de comunitat i amics.

Del 25 al 30 de Juliol Han estat als Cups del Perdiuet, Oriol Constantí, Patric i els seus fills.

26 de Juliol Ens visiten la Montse Calpe amb Adelio i Maria, matrimoni italià amic

Del 3 al 27 d'Agost Estada de germans de Comunitat, familiar i amics en dies de vacances.

Del 10 al 18 d'Agost Fa estada a l'ermita de la Santa Creu la germaneta del Sagrat Cor Jeanine per tal de fer uns dies de desert.

13 d'Agost Germans de Comunitat conjuntament amb el poble de Tarrés han anat a la parròquia de Santa Maria de Montblanc als funerals de Mn. Àngel Bergadà.

El dia 14 i 15 d'Agost Festivitat de la Mare de Déu, trobada de germans de Comunitat, familiars, amics/gues com en Joan Forns, l'Heroïna i la seva filla Sara, amics de l'escola de la Roser Balañá i el Xavier, la Lurdes i els seus fills amics de Vila-seca.

Del 1 al 10 de Setembre Ha fet estada a Ca l'Hostal la germaneta de Nazaret Paula, per tal de fer uns dies de recés.

11 de Setembre Germans de Comunitat i amics participen de la festa organitzada pel municipi de Tarrés.

Del 11 de Setembre al 11 d'Octubre fa estada a l'ermita de la Santa Creu Mateu Gratacós per fer uns dies de recés.

12 de Setembre La Comunitat celebra la trobada d'inici de curs.

13 de Setembre La Comunitat de Jesús, el Poble de Tarrés, familiars i amics celebren el XXXIII Aplec de la Santa Creu, presidint l'eucaristia Mn. Josep Moreno.

Sopar de la festa major de Tarrés, 14 d'agost

Tarrés,
20 de juny del 2009

Que ràpid que passa el temps. Ja fa quasi quatre mesos que el Gauthier i jo vam viure el dia més important i emocionant de les nostres vides, el dia del nostre casament. Mai hauríem pogut imaginar tot el que pots arribar a sentir en un moment com aquest.

Alegria, amistat, emoció, però sobre tot molt d'amor: de la parella, de la família, dels amics, del nostre estimat poble de Tarrés, i de tots aquells que malauradament aquell dia no eren amb nosaltres físicament però sí en els nostres cors.

Aprofitem aquest petit escrit per donar les gràcies a la Comunitat de Jesús que ens ha donat l'oportunitat de celebrar el nostre casament a Tarrés. I d'una manera més personal també voldria expressar el meu agraïment i la meva estima a aquesta "gran família" que és la Comunitat, ja que amb tot el que he viscut i visc encara, em sento molt afortunada.

Moltes gràcies per tot!
Gauthier i Mireia

El 30 de setembre hem celebrat a la parròquia de l'Assumpció de Reus les noces d'argent sacerdotals del Pep. Sense una convocatòria organitzada, una cinquantena de persones ens hem aplegat al capvespre a la seva parròquia del barri de Pelai de Reus. Membres de diferents grups i ambients hi érem presents: amics de molts anys, membres del barri, immigrants acollits per ell, parelles dels equips de la Mare de Déu, col·laboradors de la Fundació de la Llar de l'Esperança, uns quants de la Llar de Betània de la Comunitat de Jesús, dos sacerdots amics...

Hem compartit el Pa de l'eucaristia i un petit sopar, tot regat per l'afecte mutu i l'agraïment pel do de l'amistat que ell ens ha donat al llarg dels anys.

En l'homilia va donar gràcies a Déu per haver rebut la vocació sacerdotal, per viure totes les coses que fa amb una estimació que el sobrepassa i no sap d'on ve, i per sentir-se tan estimat arreu on ha viscut el seu servei ministerial i per les persones que l'envolten. Després de bufar les espelmes del petit pastís d'aniversari, li hem fet el present de dues icones que Mateo Gratacós ha realitzat per ell en la seva estada a l'ermita de la Santa Creu, i un petit muntatge amb fotos de la celebració de l'eucaristia del passat Aplec de la Santa Creu a Tarrés que ell va presidir. La dedicatòria deia:

25 ANYS DE SACERDOCI 1984-2009

Una caritat fraterna i universal, que comparteix fins a l'últim bocí de pa amb el pobre, l'hostatge, el desconegut que es presenta.

Carles de Foucauld

APLEC DE LA SANTA CREU TARRÉS 2009

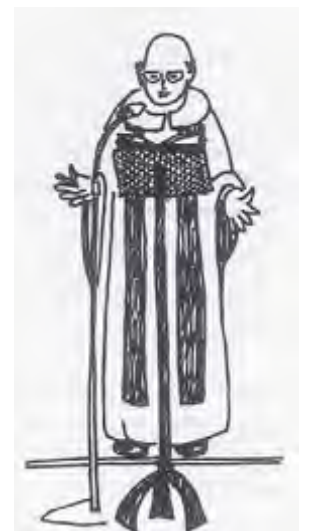
Alguns de nosaltres el coneixem de fa anys. I amb la Comunitat ha compartit diferents celebracions i actes al llarg del temps. Va acollir un grup de nens una setmana santa a la seva parròquia de Passanant, ha participat en recessos de comunitat, ens va acompanyar a una estada a l'ermita de la Santa Creu de Montserrat, amb eucaristies a la Llar de Betània... i darrerament a l'Aplec de la Santa Creu d'aquest any.

La seva proximitat humana i espiritual, la confiança que transmet la seva persona i els compromisos amb les realitats pobres del nostre món, fan que el seu ministeri sacerdotal sigui plenament encarnat en el món. I que l'eucaristia que celebra sigui presència i compromís amb tots, especialment els més desfavorits de la nostra societat. Que per molts anys gaudim de la teva presència, benvolgut Josep!

Francesc Coll, en nom de la Llar de Betània

Celebració de la boda de Mireia i Gauthier a Tarrés

XXXIII Aplec de la Santa Creu

Acció de gràcies

Tarrés 13 de setembre de 2009

Estimats amics,

Estem acabant aquesta Eucaristia que és l'acte central d'aquesta aplec. Un aplec és una reunió per a celebrar i fer festa junts. D'any en any ens anem retrobant i sovint és el moment de compartir notícies, d'expressar confidències i desitjos; per a nosaltres, a la Comunitat de Jesús és també el moment que assenyalava el principi del curs, la represa de les trobades setmanals a les llars i dels recessos.

Aquest any aquest Aplec té quelcom molt íntim i familiar: segur que en el nostre pensament hi és present el record de mossèn Àngel Bergadà, recentment traspasat. Sense la seva trobada amb en Pere Vilaplana, el nostre fundador i Germà Gran, a l'ermita de la Santa Creu de Montserrat en una visita al pare Estanislau Llopart i sense la seva invitació per a que vinguéssim a Tarrés i en féssim estada alguns dies de les vacances, avui no hi seriem aquí, els nostres camins haguessin estat uns altres, l'edifici que presideix aquesta plaça potser no hi seria o tindria una altra funció.

Són els camins de Déu que uns cops imperceptiblement i d'altres de forma sobtada, va encreuant les vides i la història de les persones. N'hem de donar gràcies sempre d'aquesta acció providencial de la qual nosaltres, com mossèn Àngel o en Pere, només som instruments. Ells van saber agafar l'oportunitat, segurament sense pensar massa a on els podia portar. A nosaltres ens toca mantenir i enriquir aquesta realitat d'amistat i de Fe compartida.

Que mossèn Àngel des del Cel ens hi acompanyi en aquest propòsit. Molt bona festa a tots.

Josep Calvet

Missatge del Japó

Estimat Josep, estimats germans

Demano al Pare que us ompli de la seva gràcia i la seva joia amb motiu de l'Aplec que tindreu a Tarrés aquest proper diumenge. Per a mi serà un diumenge més a la parròquia de Mihara, on hi haurà també la petita celebració del "dia dels ancians". A tot el Japó hi ha la celebració del dia dels ancians el dia 15 de Setembre; però a la parròquia aprofitem de fer-la el diumenge i així tota la comunitat pot fer festa als seus germans grans.

Estimem-nos els uns als altres, cada cop més, incondicionalment, com Jesús ens ho va demanar, sense prendre compte dels cops i els patiments, com ho feu Jesús i els sants, i així trobem en els sofriments nostres i en les febleses de tots, motiu per a un més gran amor. I es que els sofriments i contradiccions ens permeten mostrar el que és veritablement l'amor. En l'Amor tot pren sentit i l'Esperit ens marca amb el seu segell de la seva joia profunda i de la seva pau, a glòria del Pare i del nostre Senyor Jesucrist. Que Déu ens beneixi tots!

Amb tot el meu amor fratern us estimo i abraço en la comunió del Crist.

Japó, 10 de setembre de 2009

Miriam

XXXIII Aplec de la Santa Creu. Tarrés, 13 de setembre de 2009

Ens diuen

Testimonio de la Pascua a Tarrés

Hola a todos, me han solicitado relate si lo deseo mi experiencia de la pasada Pascua en Tarrés. Me llamo Raquel y como muchos ya sabéis, empecé a acercarme a la Comunitat de Jesús este pasado mes de enero, así que ésta ha sido mi primera Pascua a vuestro lado.

Quizás sea mejor empezar comentando los "antecedentes pascuales" de años pasados. Pues bien, como alguno de vosotros ya sabe, mi experiencia a lo largo de estos últimos años ha sido la de pasar la Semana Santa alojándome en el monasterio de la Oliva en Navarra, que como todos los del Cister se encuentra algo alejado del pueblo más cercano, en este caso entre campos. Siempre he acudido sola pero también es verdad que en la hospedería y en los oficios una acababa encontrando personas conocidas, pero a priori mi experiencia era de retiro en soledad, asistiendo a los actos que como os podéis imaginar son de lo más contemplativo.

Así que éste año representaba para mí una experiencia diferente, otra manera de vivir la Pascua que quería conocer, que creo había de conocer. Por circunstancias decidí acercarme a Tarrés "sólo" jueves tarde y sábado desde la mañana hasta acabada la Vigilia. Lo primero que me llamó la atención, pero que fue una constante los dos días y lo es siempre, fue cómo se desplegaba toda vuestra capacidad de acogida. No me equivoco ni exagero al afirmar que la acogida es un denominador común a todas las familias de Foucauld; la acogida hace que una no se sienta sola, no pueda sentirse sola; hace que una se sienta aceptada. Estoy convencida que "alimenta" al acogido, yo así lo he sentido.

Otro aspecto que me llamó la atención gratamente, seguramente relacionado con lo anterior, era la capacidad de compartir, la generosidad al compartir. Realmente la sensación era que pertenecíamos a una misma familia. Recuerdo en concreto el caso de Joan y Roser con los que compartí el sábado en su casa, su testimonio me ha ayudado a tomar conciencia, a recordar aquello de que "todo lo tenían en común" y llevarlo a la práctica en una ocasión que se me ha presentado estos días.

Acogida, generosidad... fácil decirlo pero no siempre, mejor dicho casi nunca fácil de materializar. Me he hecho consciente gracias a esta experiencia de la importancia en un cristiano de estas dos cualidades, casi diría que se trata de sinónimos: cristiano, acogedor, generoso.

Creo, sé que debido a este buen clima creado por la comunidad y asimilado por mí hizo que durante la Vigilia Pascual experimentase una sensación profunda, de esas que te quedan grabadas porque surgen muy del interior y reconoces como auténticas. Ocurrió mientras se aproximaba Josep Calvet a realizar una de las lecturas y al mirarle sentí un sentimiento profundo y espontáneo de gratitud, no era un dar gracias de forma intelectual o superficial como se puede dar a veces. Sin pensar me sorprendió, me "frapó". Cuando se siente algo así al mismo tiempo se siente un bienestar, en tu interior notas un bienestar fruto del bien que has recibido. La verdad es que fue tan agradable que lo comenté al regresar a casa con una persona cercana a mí, coincidió en que era debido al bien que había recibido.

Pienso que el hecho de que fuese Josep que desencadenase en mí este sentimiento fue porque proyecté en él lo que había ido recibiendo de él y del resto de la Comunitat. Me hizo pensar qué importante era ser capaz de inspirar en otros un sentimiento tan profundo, agradable y verdadero de gratitud. No sé si se puede inspirar más cuando uno se entrega a los demás, aunque también es cierto que no hemos de perdernos marcándonos metas así, pero si nos entregamos y lo inspiramos pues enhorabuena. Yo no sé qué va ser de mí en adelante, si habré de seguir navegando sola como hasta ahora, pero es verdad que navegar sola no es tan duro cuando una ha encontrado un puerto seguro. Saludos.

Raquel Alvero

Durante los años de 2001 a 2007 tuve la oportunidad de vivir con mi familia en Barcelona y de trabajar como pastora en la Comunidad Evangélica de Habla Alemana. Como pequeña reminiscencia de nuestros años en la metrópolis catalana hay una postal que en 2009 adorna mi calendario. Un mosaico de Antonio Gaudí. En el interior del calendario preveo y planifico los meses, las semanas y los días del presente y del futuro. Pero encima de ello está aún este soplo de nostalgia. Un recuerdo de nuestro tiempo en España, por el cual le damos gracias a Dios de todo corazón. Incluso dos años después de nuestro retorno, nuestra nueva vida tiene pequeñas piezas de mosaico que hemos traído de España. Estas piezas multicolores y apreciadas han encontrado su lugar en nuestra nueva vida. Evidentemente se nos escapan palabras como “vale”, “pues” o “gracias” y nos encanta encontrarnos con personas de Sudamérica o España. El idioma del país, en el cual hemos vivido casi 6 años, aún suena en nosotros como una melodía, como una canción que nos gusta cantar, una canción pegadiza, lo que en alemán se llamaría un “gusano de oído”. No, en este caso sería un “gusano del idioma” que serpentea a través de nuestras frases.

“Claro que sí”, dice Anthea, y mi marido saluda con un alegre “hola” cuando entra por la puerta. La comunicación, así lo sabemos, tiene siempre el “telos” de la comprensión. Y precisamente gracias al mayor tesoro de la lengua y de la experiencia, la estructura interior de nuestra familia se ha reforzado. Nos entendemos, a veces con un guiño, como germanos hispanófilos.

No arrastramos pues carga alguna del pasado. Damos gracias por ello, porque “el yo cansado” es una figura triste de nuestros días. El no acabar con el pasado y por ello no estar abierto para el mañana, esto cansa al hombre que de por sí ya está agotado. Por ello lo encuentro de gran ayuda no ver en la fragmentación de nuestra vida ninguna señal de desconcierto. Pero para ello es importante presentarle la propia vida a Dios y pedirle también curación e integridad. El hombre siente un profundo anhelo para que, de los muchos fragmentos de su vida, se haga al final algo íntegro que tenga sentido.

Porque mucho se queda incompleto en la vida – no solo el reconocer. Quizás hay experiencias dolorosas que no pueden explicarse. Hay errores que pesan y una dicha rota. ¿Cómo puede lograrse una vida que tenga sentido de tales fragmentos? El apóstol San Pablo dice que ahora solo conocemos la realidad de un modo parcial, pero después conoceremos todo el sentido, tal como somos comprendidos y conocidos por Dios. Encuentro un gran consuelo en el hecho de que Dios acoge mi vida en sus manos bondadosas, sonrío y cura. Por ello quiero confiarle todo lo que soy y tengo.

No es un Dios lejano – está muy cerca. Está cerca cuando añoramos grandes conocimientos, pero también cuando nos esforzamos en hacer nuestro trabajo bien en lo pequeño e insignificante. Sí, Dios toma en serio también las nimiedades del día a día con las que tenemos que luchar. “Mirad, que Dios anda entre los pucheros y las ollas” dice Teresa de Ávila. ¡Dios, tu fidelidad es grande! Unida con vosotros en la oración y con cordiales saludos

Susanne Storck

Para que el carácter de un ser humano pueda revelar cualidades realmente excepcionales, se necesita observar su acción durante largos años. Si esta acción está despojada de todo egoísmo, si la idea que la dirige es de una generosidad sin precedente, si es absolutamente cierto que no ha buscado recompensa en ningún sitio y que además hubiera dejado en el mundo marcas visibles, en ello estamos sin riesgo de equivocación ante un carácter realmente inolvidable.

Jean Giono, « L’homme qui plantait des arbres ». Edición Gallimard

El viernes 17 de julio del 2009 nos dirigíamos con los chavales por tercera vez consecutiva a una destinación conocida por unos y con la ilusión de descubrirla de los otros. En Tarrés se concentran algunas cosas importantes para estos jóvenes: la belleza del pueblo, la rica naturaleza del entorno que han ido descubriendo en los montes, la cómoda casa “pallissa del Cirerer”, la sorpresa de que no haya Mossos de Escuadra, la cocina-comedor donde comíamos todos juntos y, sobre todo, la excepcional acogida que cada vez allí recibimos. Acogida, tal vez única para algunos que viven en la calle un desierto social y, que en Tarrés en este sentido encuentran, sin exageración, un oasis con un corazón humano. En cualquier caso una oportunidad con un valor inmensurable.

A los jóvenes les veía con unas ganas ilimitadas de “dar” o “devolver”, que se reflejaban en la manera aplicada y colaboradora con la que preparaban la comida y en el esmero que ponían en su conducta para entretenerse de una manera afectiva con los anfitriones. Aparentemente parece que no haya nada común entre los visitantes y los miembros de la Comunidad, pero un año más me alegra y sorprende que se fusionen tan bien ambas partes y, me confirma así, que el amor gratuito lo ha hecho posible.

Otros aspectos nos acercaron aún más, los paladares y los olores. Así saboreamos el exquisito cordero con ciruelas, la buena fruta y el té a la menta. Cantamos con alegría sonidos de Tán-ger en árabe, del Atlas en amazigh, cantamos en catalán y en alemán un canon bilingüe, cantamos “l’important c’est la rose” y con eso era bastante para digerir la comida y disfrutamos así de la refrescante piscina.

El fin de semana termina siempre demasiado rápido y a la hora de volver los chavales siempre lo lamentan y unos repiten con convicción: “yo aquí me quedaría al menos dos semanas” y el otro responde: “!yo aquí mi vida entera!”. Así regresamos con la esperanza de que en el próximo verano podamos volver a Tarrés por el mismo y sencillo ejercicio: ser unos para otros oasis donde fluyen fuentes generadoras de vida y de paz.

Youghourta Kebbous

Queridos amigos y hermanos en la fe, en Parín, un pueblecito cercano a Cartagena, nuestra pequeña fraternidad de Murcia ha compartido el Triduo Pascual con los fieles parroquianos. Es el segundo año que nos unimos a ellos. Damos gracias al sacerdote de la fraternidad sacerdotal de Murcia, Aurelio Sanz por su acogida fraterna y a toda la comunidad parroquial de Parín que ya nos consideran como de la familia.

Un año más, los cristianos de todo el mundo hemos celebrado la semana más grande, más dura, más trágica...y más hermosa. Desde la universalidad de la fe cristiana nos hemos unido a toda la Iglesia. Nos albergamos a partir del viernes en una casa de convivencias llamada “Los Almendritos”, cerca de Parín. Desde allí nos trasladábamos a las celebraciones del Triduo Pascual a Parín y durante el resto de cada día programamos actividades de convivencia y reflexión. El Viernes Santo vivimos el misterio de la Cruz. ¡Qué gran misterio! Cómo asimilar que Cristo, Dios, ha muerto de la manera más vergonzante por ti, por mí, por todos los hombres tan solo por amor. ¡Qué inmenso misterio el de la Cruz! Más tarde participamos en el Vía Crucis. Quisiéramos resaltar el empeño de nuestro hermano Aurelio Sanz de realizarlo fuera del templo, en las calles del pueblo, pese a las inclemencias del tiempo en un gesto de manifestación pública de nuestra fe. Es bueno, pienso, exteriorizar la rememoración de un acontecimiento tan cardinal para los cristianos como es la Pasión del Señor.

Al día siguiente, el sábado por la mañana, rezamos y buscamos a Dios en su obra, en todas partes, en la naturaleza. Realizamos actividades alrededor de la figura de San Francisco de Asís, un hombre que acogiera con tanta radicalidad el Evangelio, alguien esencial para la vida de la Iglesia, que la conmocionó desde el seno de la misma. Por la noche del Sábado Santo hemos celebrado el momento fundamental: Cristo ha resucitado, ha vencido a la muerte, y con Él toda la humanidad. Es el sentido de nuestra existencia pues, evocando a San Pablo, si Cristo no ha resucitado vana es nuestra fe. Lógicamente, el día ha desembocado en fiesta con los cantos acompañados con instrumentos caseros tocados por los niños y compartiendo, tras la celebración un chocolate con monas. Al día siguiente José Megias, de la Comunidad de Carlos de Foucauld de Murcia, en un acto de generosidad por su parte, nos ha hablado desde su experiencia y con el corazón de la revisión de vida. Han sido unos días preciosos y muy intensos donde hemos querido vivir en familia y con sencillez el misterio del Amor de Cristo manifestado en su muerte y resurrección.

Quisiéramos dar las gracias a Albert, Lourdes, Elisabet de la Comunitat de Jesús de Tarrés y a José Megías y su esposa Marisa de la Fraternidad seglar de Foucauld de Murcia, a Pedro y a todos los que habéis compartido estos tres días vuestro tiempo y vuestra vida por haber permitido que los vivamos de la mejor manera, que es en comunidad. ¡Feliz Pascua de Resurrección!

Diego Dueñas y Lucía Giménez

Celebració de la Pasqua a Parín

Jesús va dir als seus: “També vosaltres em voleu abandonar?” Pere va respondre: “Senyor, a on anirem? Només Tu tens paraules de vida eterna” I és que va dir que els morts ressuscitaran i el creiem no només perquè l'estimem sinó perquè Ell va ser el primer en ressuscitar tal com ho havia anunciat quan semblava que Ell també havia fracassat. I tot el que ens ha anat passant després ens confirma que fem bé en creure'l. Jesús va dir que en l'altra vida serem com àngels, que estarem com en un banquet, que estarem al paradís. Va dir que la vida eterna és que el reconeguem al Pare del cel i a Ell el seu enviat.

Amb tot el que he comprès de l'Evangeli i de l'ensenyament de l'Església i els seus sants, crec que el Més enllà, la vida eterna, és la etapa de la Felicitat desbordant, fruit de l'amor que rebrem de Déu cap a nosaltres, cada u, cadascú. En els seus braços, en la seva companyia, amb la seva mirada, amb el seu somriure, la seva comprensió, la seva veritat, infinites. Impossibile arribar a entendre fins a on pot arribar aquesta Felicitat que ens té preparada. Però és que crec que Allà podrem ser més i més feliços. No serà “Què feliços que som!” i punt. La nostra felicitat, estic convençut, anirà creixent evolucionant com la vida, i constantment ja que Déu tots sabem que és infinit i etern i sempre el podrem conèixer més i més, que és la vida eterna segons Jesús. Impossibile fer-se una idea d'això, impossible.

És possible creure en alguna cosa de la que no tinc experiència que jo recordi? Resposta: sí; és possible creure que he estat en la meua mare si no tinc experiència que jo recordi? Si ja he passat d'una vida de 9 mesos a una altra superior en tot, ja no resulta gens estrany: ens pot tornar a passar. No diuen que “la vida es repeteix”. De cada compàs de Mozart o de cada verset dels salms els segueix un altre versió, és connatural a la vida humana.

Si el món dintre de la meua mare (i no hi havia cap més, per a mi) era només de passar el temps i no existien les tres dimensions de l'espai (o gairebé), ara he passat a un espai que considerem il·limitat (encara que finit). Què serà doncs el naixement al Més enllà? Ja no tindrem només les 3 ó 4 dimensions actuals. Tinc entès que la teoria de cordes i després la de membranes de la Física i Matemàtiques actuals, parlen de l'existència de 10 ó 11 dimensions. L'estat de l'amor tindrà a veure amb aquestes dimensions desconegudes.

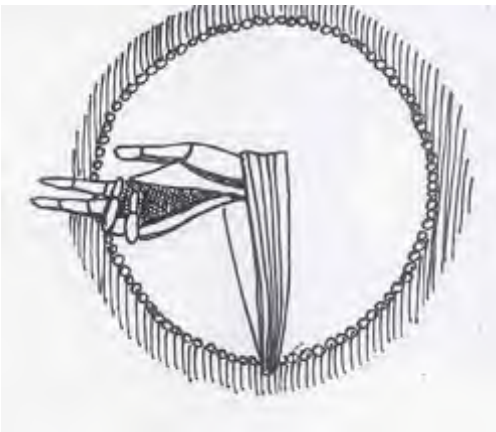
Seguint amb el paral·lelisme de la nostra vida fetal i el pas a l'actual, podem pensar que potser també calgui passar per la “incubadora” del mes enllà. Si no hem arribat prou madurs d'amor, podrem passar per un estat en què ens trobarem sense el contacte de la “mare”; no estarem ni dintre d'ella, ni ens els seus braços, els braços de Déu Amor. Allí tindrem la segona oportunitat de madurar en l'amor, patint aquella soledat de la “incubadora”, però madurant.

I quan arribem al fit a fit amb el Pare, ja capaços de dir “jo he estimat una miqueta”, que serà molt millor que el millor dels moments de dos enamorats que s'han donat mútuament, total i per sempre, llavors començarà la nostra Felicitat eterna. Així que la felicitat en aquest món és a estonetes i molt petita comparada amb la Felicitat desbordant, incompreensible, del Més enllà. Aquí hem de buscar la pau del cor, que és possible i que d'una manera o altra ens ve de Jesús, del seu Esperit Sant “una pau que el món no pot donar”.

Gràcies per sempre a l'Esperit Sant que ens dóna aquesta Pau i ens salva d'una vida sense sentit. I a Jesús Amic que ens la va comprar. I al Pare del Cel que així ho va voler. Ah! una altra cosa, oi que estarem tota la vida eterna donant-li gràcies tots a una, amb un agraïment que arribi fins l'adoració? Podem començar ja?

Alfons Pinilla

Monegros, 22-08-09

Reseña de un hermoso viaje-convivencia a Alemania

Durante la primera quincena del mes de julio de 2009 las familias, Cunyá-Rosales de Valencia, Joan y Roser de Reus, Marco-Cramer y González-Mateo de Murcia, viajamos a Alemania. Este viaje fue para nosotros oportunidad de convivencia familiar donde compartimos de forma sencilla la fe y la amistad. Cada día fue una inestimable ocasión de estrechar nuestras relaciones y vivir el misterio de la familia de Nazaret. Entre niños, jóvenes y adultos contamos 16 personas: Ximo, Lola, Ximo hijo y Ángela, Joan y Roser, Antonio, Ursula, María, Daniel, Verónica, Quique, Mari Cruz, Enrique, Pablo y la pequeña Clara. Agradecemos sinceramente a Ursula, a Antonio y a toda a la familia alemana Cramer su excelente acogida e impecable planificación de todas las actividades que realizamos en nuestra estancia. Su misión de guías y traductores fue en todo momento la clave para adentrarnos en dimensiones de la cultura y la vida de este impresionante país. Su amable dedicación nos permitió conocer y comprender la historia y el sentir del pueblo alemán que de otra forma hubiera quedado oculto a nuestra mirada.

Nuestra residencia se encontró en Bischof-Benno-Haus, complejo residencial dependiente de la diócesis católica de Dresden-Meissen, situado en el pequeño pueblo del estado federado de Sajonia, llamado Schmochtitz. Este lugar está cercano a la ciudad medieval de Bautzen, situada a unos 50 kilómetros al este de [Dresde](#), capital del estado federado de Sajonia. La residencia de Bischof-Benno-Haus nos permitió disfrutar de un entorno privilegiado para descansar y convivir. Fue un espacio y tiempo como el de unas colonias donde planificamos menús, intendencia, elaboración de comidas y donde mayores y pequeños tuvimos oportunidad de sentirnos familia, jugar, pasear, descansar y de enriquecernos mutuamente.

No faltó tampoco el momento para la plegaria donde algunos días, pequeños y adultos escuchamos y comentamos la Palabra de Dios de la liturgia diaria. También compartimos las eucaristías dominicales que se celebraron en la iglesia de Bischof-Benno-Haus. Encanto especial tuvo el “Taller de dibujo” que organizó Joan Figuerola para los más pequeños durante varias jornadas. Nos asombró ver cómo quien más y quien menos sacaron cualidades escondidas de excelentes dibujantes. Felicitar a Joan que no sólo nos confirmó su carisma de buen arquitecto sino de buen y paciente maestro. El ingenio y la planificación de nuestros guías Marco-Cramer nos permitió alternar días dedicados a las actividades con los niños como las visitas al zoológico de Dresden, el parque temático de Saurierpark, el impresionante laberinto de Irrgarten o la excursión con piraguas por el río donde niños y mayores lo pasamos en grande. También fue estupenda la excursión al bosque del hermano de Úrsula y en donde los niños disfrutaron de lo lindo, tiraron al arco, jugaron y pasearon.

En nuestra agenda tampoco faltó la oportunidad de visitar ciudades emblemáticas como Berlín, Dresde, Leipzig o Bautzen. El recorrido por estas ciudades nos adentró en una historia llena de riqueza cultural, artística y monumental, siempre con el trasfondo de la imagen de un pueblo ejemplar que ha sabido resurgir del sufrimiento de guerras y divisiones. Ardua tarea la de traer a la memoria todo lo sucedido, por eso a modo de fotogramas que quedan impresos en nuestras retinas destacamos algunos de los lugares visitados. Son sólo botón de muestra de las experiencias vividas y que resuenan por su relevancia religiosa, histórica o social:

Comenzamos cantando una alabanza al Dios Padre creador por la obra de sus manos que queda patente en la hermana madre tierra. “Señor Dios nuestro, ¡qué admirable es tu nombre en toda la tierra!” Esta plegaria se despierta en nosotros al contemplar las infinitas tonalidades de luz, los múltiples matices de los colores de los paisajes, los bosques de pinos, robles, hayas...las doradas mieses de cereal preñadas de cosecha abundante, el agua encontradiza en cada rincón acariciándonos con su sonido refrescante y una temperatura de primavera fueron el escenario donde vivimos estos días.

Especial fue el encuentro con los dos sacerdotes octogenarios, Dr. Ulrich y Dr. Foelz que residen en Bischof-Benno-Haus. Compartieron con nosotros su vivencia de iglesia perseguida en tiempos de la RDA. Nos llamó la atención cómo calificaban de más peligroso para nuestra fe cristiana el ateísmo práctico de la era capitalista y democrática a partir de 1989 que el ateísmo materialista del período comunista. Una realidad para hacernos reflexionar.

En Leipzig estuvimos acompañados por una excelente guía y amiga de la familia Cramer Sigrid Altherr. Allí, entre otros lugares, visitamos algunas Iglesias de la Reforma, la Thomaskirche, donde Bach fue organista y director musical, y la Nikolaikirche donde desde 1982 tenían lugar las llamadas “Oraciones de los Lunes”, que en 1989 se transformaron en manifestaciones en toda la RDA. De la Nikolaikirche nació la pacífica revolución que selló el fin de la RDA.

En Bautzen, donde hace siglos conviven alemanes y sorbios, asistimos a unas vísperas en la zona evangélica de la catedral. Fue curioso observar cómo está dividido el templo desde tiempos de la reforma de Lutero en dos altares y espacios reservados a cada comunidad cristiana, protestante y católica. Todo un ejemplo de respeto interconfesional desde los orígenes de la Reforma.

También en Bautzen visitamos la cárcel que era utilizada por la Stasi, policía secreta de la RDA. Desde 1956 hasta 1989 se encarceló allí a miles de personas por motivos políticos. En 1994 se decidió conservarla como memorial de la persecución política.

Nuestra visita a Dresden, la conocida como “Florescia Alemana”, fue una oportunidad de encuentro con el arte y la historia. Prácticamente intacta durante la Segunda Guerra Mundial, Dresden sufriría uno de los ataques aéreos más mortíferos y sin sentido de la historia de la Humanidad. El exponente más significativo es la Frauenkirche, símbolo de la reconciliación y la paz. Esta iglesia ha sido reconstruida después de la reunificación en un esfuerzo internacional donde colaboraron también las potencias aliadas que bombardearon Dresde en 1945. Este templo y su reconstrucción es un monumento conmemorativo contra la locura de la guerra y de la destrucción sin sentido.

Nuestra visita a Berlín también fue oportunidad de convivir con la historia reciente. La ciudad se ha reconstruido en su totalidad después de la reunificación alternando la memoria con edificios modernos. En un espacio de respetuosa arquitectura destaca el monumento a los millones de judíos asesinados en Europa en la 2ª guerra mundial. Asimismo cerca del Reichstag, en unos de los llamados “Lugares de memoria”, en silencio atento, pudimos entrever el sufrimiento y la división de un pueblo por las ideologías. En este lugar aparecen en cruces blancas los nombres de los caídos al intentar saltar el “muro” del sector oriental-RDA- al occidental.

También en Berlín visitamos la Puerta de Brandenburgo y el Reichstag y quedamos impresionados en la “Isla de los Museos” de las maravillas que conserva el Museo Pergamon. Allí admiramos, entre otras, la reconstrucción del asombroso “Gran Altar de Mármol de Pérgamo”, la bella y armoniosa “Puerta del Mercado de Mileto” o la sorprendente “Puerta de Ishtar de Babilonia”.

Recordar también que Sajonia es una región llena de castillos y fortalezas. Tuvimos oportunidad de visitar dos de ellos. El castillo de Stolpen y el Castillo de Moritzburg, residencia del excéntrico Federico Augusto I (El Fuerte), príncipe de Sajonia y rey de Polonia, (1670-1733).

Y para despedirnos tuvimos oportunidad de participar en la entrañable celebración del 70 cumpleaños del padre de Úrsula. Fue un honor y un privilegio poder unirnos a la fiesta de toda la familia Cramer en este momento íntimo de sus vidas. La fiesta fue informal y la celebramos en una cabaña situada en un pequeño bosque. Adultos y niños, alemanes y españoles pasamos un estupendo día de convivencia familiar. Con el director de la residencia Bischof-Benno-Haus quedó abierta la posibilidad de recibir familias alemanas en nuestras comunidades de Reus y de Murcia, esperamos que puedan surgir bellas iniciativas que ayuden a acercarnos las personas y pueblos de Europa. Joan y Roser adelantaron el regreso de Bischof-Benno-Haus el día 13 de agosto, el resto nos marchábamos el día 14 con el firme convencimiento de que debíamos volver e invitar a otros a vivir esta hermosa experiencia de convivencia. Seguro que para nosotros y nuestros hijos será un recuerdo imborrable. Esperamos que la narración de este viaje despierte las ganas al lector a viajar a estos lugares para vivir estas u otras bellas experiencias.

Quique González Lorca

7 septiembre de 2009

El viatge cap a les 30+1 convivències familiars va començar de forma una mica especial, amb dos companys de viatge no previstos: el Manel Caballero i la germaneta Paula. Dues realitats ben diferents que enriqueixen aquesta experiència comunitària que any rere any anem celebrant i que són les Convivències Familiars. El Manel, que ha recorregut totes les etapes com a nen: petit, mitjà i gran i que ara comparteix part del seu temps lliure a l'estiu fent de monitor dels més petits. La germaneta Paula que fa un parèntesi en la seva vida entregada com a Germaneta de Natzaret encarnada en la realitat de Santa Coloma de Gramanet, per compartir amb nosaltres uns dies al Pirineu Aragonès i donar-nos exemple d'entrega i servei.

Però tornem a on érem abans. Inicío el viatge amb el cotxe abarrotat. La meua filla Gemma que es disposa a gaudir del seu darrer any com a “nen”, amb la Paula i el Manel i els seus equipatges. Sort que el meu fill gran, en Francesc, ja és a Aratorès. Si no el vehicle hagués declarat vaga per sobreesforç. El Francesc, com el Manel, fa de monitor. I com tants d'altres joves que abans han estat nens, supleixen les seves mancances amb il·lusió. Malgrat tot, se n'adonen que els nens necessiten monitors preparats (el Manel ja està fent un curs intensiu com a monitor) i les convivències també... Aratorés segueix sent un regal. Un marc incomparable, aïllat del soroll, on podem gaudir amb plenitud del contacte amb la naturalesa, i a l'hora ens permet arribar a tants llocs ...

Quan arribem, el Ximo rega la gespa entossudit en què recuperi progressivament la verdor que es mereix i que l'estiu i la manca de pluja han anat minvant. Verdor que els "urbanites" de torn esgarriem sense voler o sense saber. ("urbanites" és un col·lectiu del que formo part, cosa que es fa palesa quan entro el cotxe per descarregar passatgers i maletes trepitjant la gespa, guanyant-me la corresponent reprimenda.)

Aquest any hi ha menys nens de l'habitual i un nombre considerable d'adults, fruit de l'evolució tant de les Convivències en si mateixes com de la pròpia Comunitat on ja no hi ha tants nens com abans. El ventall d'edats s'amplia. Hi ha avis i també ha augmentat el nombre de bebès que vénen amb els seus pares, ex nens de colònies de no fa pas tants anys. Una realitat nova que ens agafa amb el pas una mica canviat, però que reflexa, potser, un futur sobre el que es necessari reflexionar. Hi ha dos grups de nens, els petits i els grans. Els petits centren la seva activitat en la construcció d'un poblat al bosc, Villaroca, a uns cent metres de la casa. Allí parlaran, treballaran, reflexionaran amb els seus monitors i aprendran el valor de les coses petites. A més, tota la colònia hi farà pregària un dia.

Els nens més grans mentrestant, centren la seva activitat en la confecció d'un vídeo musical basat en personatges de contes infantils. Vídeo del que faran el guió, confeccionaran vestuari, el gravaran, (després dels pertinents i joiosos assajos) treballaran en el muntatge i l'edició final i que ens presentaran en gloriosa primícia en la festa de la nit final. Si no l'heu vist, us recomano fermament que ho feu, podreu gaudir d'una bona estona, conegueu o no els protagonistes.

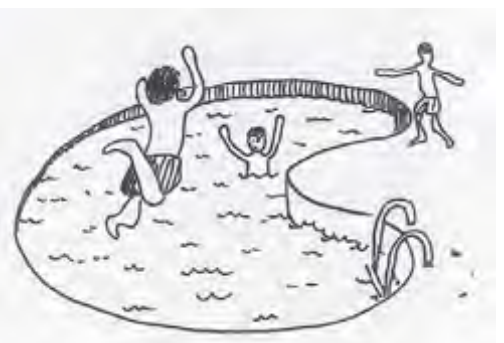
Un altre punt neuràlgic de la trobada són les excursions i travesses per la muntanya. Com cada any els nens, acompanyats de monitors i d'alguns pares valents pugen i baixen per pedregams i camins, creuen boscos i rius per sentir-se afortunats i arribar cansats i contents al lloc on plantaran les tendes i compartiran àpat i dormir. Clar que aquest any van tenir un convidat inesperat en forma de tempesta o TEMPESTA en majúscules. En el cas dels més petits acompanyats de pedregada i d'inundació de tendes. Una aventura per explicar cofois i feliços al tornar al campament, oblidant-se de les pors i d'alguna que un altra llagrimeta que queden a l'armari dels secrets compartits en la pregària d'acció de gràcies.

Trenta anys + un de convivències, han donat per moltes realitats. Molta gent hi ha anat deixant temps i esforços, sigui dirigint-les, pensant-les i tirant del carro o netejant lavabos, cuinant o cuidant els nens quan han estat malalts. Gràcies un altre any a tots ells per haver transmès als nostres fills els valors de l'esforç, del compartir, de l'amistat, de la pregària... i tantes altres coses de les que anem gaudint nens i joves, adults i avis.... És un tresor que hem de ser capaços de continuar transmetent.

Jaume París

Eucaristia a les convivències familiars d'Aratorés, 7 d'agost de 2009

Tarrés ocupa un lloc important en el cor de la Comunitat de Jesús. I en aquest cor, cada persona hi té el seu espai. Avui uns quants germans de la comunitat en representació de tots, hem vingut per acomiadar la tia Dolores que ahir va morir. És difícil parlar de la tia sense fer-ho també de l'oncle Isidre, també el tenim molt present avui. Recordo sobretot la seva mirada clara, neta que transmetia pau. Per mi personalment, és una mirada que porto molt endins i que serà difícil d'oblidar.

I de la tia, què dir? Hi ha tantes coses! Destacaria per sobre de totes, la seva profunda humanitat. Des dels nostres inicis a Tarrés la tia i l'oncle ens van acollir, posant a la nostra disponibilitat Cal Secretari, on vàrem compartir reunions, trobades, setmanes santes.... Tinc també un record molt més personal dels anys en que el Joan i jo, juntament amb els nostres fills vàrem viure a Tarrés. Ahir, quan vaig comentar als nostres fills que la tia havia mort, van sentir-ho de cor, ja que la tia era per a ells una mica com l'àvia de Tarrés.

Des de fa 23 anys en què ja no hi vivim, quasi totes les setmanes santes les hem passat a casa seva, sempre ben acollits, amb els llargs esmorzars compartits, en els que s'interessava per tots, pels avis, pels fills, pels nets i per tots i cada un dels germans de comunitat. Això només pot fer-ho algú que estima, i la tia estimava i molt. La tia era una persona molt conscient de les realitats del nostre mon. Podies parlar amb ella de tots els temes, des de la broma, des de la ironia i des de la profunditat. Era una persona senzilla, arrelada al món, profunda, amb una gran fe que la il·luminava en tot el que vivia i pensava. Gràcies tia pel seu testimoni de fe i estimació per tots i cada un de nosaltres. Ben segur que la trobarem aaltar.

Teresa Masqué

Tarrés, 29 de setembre de 2009

No pretenc de fer la biografia de Mn. Àngel Bergadà. Per una banda ja és prou coneguda i en tot cas, las dades objectives segur que es poden consultar en altres mitjans. El que m'interessa és fer una pinzellada del meu record personal i sobre tot destacar l'intens, i bon record que tota la gent i comunitats on ha estat servint guarden d'ell i de la seva labor pastoral i humana. Tot això es va fer molt palès en el seu funeral. Quasi per coherència jo m'he de cenyir bàsicament en una etapa de la seva vida que va ser molt important per la Comunitat de Jesús, i personalment per a mi i la meva família.

Va ser a l'any 1968 que el Pere Vilaplana, fundador de la Comunitat de Jesús, va coincidir amb Mn. Àngel a l'ermita de la Santa Creu de Montserrat on vivia el Pare Estanislau, monjo de Montserrat. Allí va començar la seva amistat, regada i abonada per l'home de Déu que era el P. Estanislau. El Pere li va explicar a Mn. Àngel el treball que estava fent amb un grup de joves al barri de Gracia de Barcelona, que va ser l'inici de la Comunitat de Jesús. De forma immediata Mn. Àngel va captar la idea del Pere i tot seguit li va oferir el seu acolliment al poble de Tarrés de on ell n'era el rector. L'ofertament va ser ràpidament acceptat pel Pere i de seguida es va fer present ell, i tota la colla de joves a Tarrés. Allí va començar una relació, fa més de 40 anys, que molts ja sabeu on ha portat i que, com a germà de la Comunitat de Jesús, he de dir que ha estat un dels dons més grans rebuts i que més ens ha marcat.

No es tracta ara d'explicar l'itinerari de la Comunitat de Jesús, sinó de destacar la figura de Mn. Àngel que amb una visió quasi profètica va saber captar el moment i l'oportunitat de l'ofertament. Però aquesta disponibilitat només surt tant espontàniament si es viu la gratuïtat oberta i sensible al bé dels altres. Estem parlant d'anys en que la il·lusió i força del Concili Vaticà II traspuava en molts estaments de l'Església i l'obertura arribava a tot arreu. Però també era complicat canviar moltes coses tradicionals sobre tot en ambients rurals. Mn. Àngel sempre, discretament i amb molta delicadesa, va saber fer de mitjancer entre la comunitat cristiana del poble de Tarrés i aquells joves que portaven aires de canvi. I així, dels possibles enfrontaments entre la incipient Comunitat de Jesús i el poble de Tarrés, es va passar a la plenitud del compartir i l'amistat que ha perdurat i portat tants fruits.

Mn. Àngel va passar de ser el rector de Vimbodí i Tarrés a ser el plebà de Montblanc. A principi dels 80, la meva esposa jo i els nostres fills, a demanda de la Comunitat de Jesús, vàrem decidir anar a viure a Tarrés per fer un treball d'acolliment als germans de la pròpia Comunitat i sobre tot, a aquells que ja aleshores venien a Tarrés per passar uns dies de convivència i pregària. Per aquest motiu vaig buscar i trobar treball a Montblanc. Durant els 5 ó 6 anys que vaig estar treballant a Montblanc vaig tenir l'oportunitat d'aprofundir en la mútua coneixença i amistat amb Mn. Àngel. Ens vàiem, quasi d'una manera reglada, un dia a la setmana. Al matí. Des del primer moment em va invitar a esmorzar amb ell a la rectoria (o plebania): cafè amb llet i galetes maries. Crec que a part de les vacances, vàrem faltar molt poc a aquestes trobades. Al caliu de la cuina de la rectoria, que no del calor, sobretot l'hivern, vàrem poder participar d'una amistat sobre el diví i l'humà. La família, les aficions, el moment personal, l'espiritualitat i la fe, les parròquies, el poble, la societat, l'Església, la pastoral... El seu comentari i consell amb seny i naturalitat, sense afectacions, arribava amb facilitat, propo-sant i mai dogmàticament.

El poble de Tarrés amb el P. Estanislau a l'ermita de la Santa Creu de Montserrat. Estiu de 1970

Mn. Àngel Bergadà acompanyant a l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach Aplec de la Santa Creu de Tarrés, setembre 1999

En aquells anys vaig ser el representant de la Conca de Barberà i les Garrigues al Consell Pastoral de l'arquebisbat de Tarragona, amb el Dr. Josep Pont i Gol. I va ser per a mi un gran tresor de poder comptar amb l'amistat i ajut de Mn. Àngel per entendre "els mecanismes" de l'Església. Crec que puc dir que estimava boja-ment l'Església, però com tot aquell que tant estima, sofria també amb ella en les seves contradiccions.

Per fer un record molt ràpid, que no una semblança i encara menys una mini biografia, hi ha una qüestió que m'agradaria ressaltar. Abans parlava del caliu de la cuina, que no de la calor. La plebania de Montblanc es un casalot immens, desgavellat i fred. Pràcticament només dues estances habitables: el dormitori i la cuina. I aquesta amb una estufa de llenya, que molt sovint feia més fum que calor donava. Aquesta eren les condicions de vida de Mn. Àngel. També s'ha de dir, el de molt altres capellans sobretot als ambients rurals. A aquesta vida difícil materialment parlant, s'hi ha d'afegir la gran soledat que se't feia present quasi com una sensació física en entrar a la rectoria sobre tot a aquelles hores del matí.

Alguna vegada li havia fet notar, comentant-li el difícil que a mi se'm faria de viure en aquestes condicions. La seva resposta era el somriure quasi imperceptible que es forma entre sota el nas i el bigoti. Com aquell que deia en la serenitat i la humilitat: això és el que hi ha, i és una conseqüència de la crida que jo segueixo. Raça d'homes, que tenint molt clar quines són les seves fites, saben ser fidels per damunt de les dificultats conservant intacte la seva humanitat i alegria.

A la fi només recordar el seu enterrament i funeral a Santa Maria de Montblanc. Tota la gent i tots els representants dels diversos estaments socials fent homenatge a Mn. Àngel per la seva vida de servei donat gratuïtament a tantes i tantes persones i grups amb els que va compartir. Personalment vaig quedar impressionat quant des de l'altar es va pregar i donar gràcies a Déu pel do de Mn. Àngel tot enumerant tota la seva labor i activitat durant la seva vida de sacerdot. Entre tota la llista hi era la Comunitat de Jesús, de la que intento donar testimoni. Però n'hi havia tantes, moltes desconegudes per mi, que se'm va fer molt viu l'evangeli quan ens diu: una fe sense obres és una fe morta.

Joan Torrents

A fons

Charles de Foucauld,

el diàleg interreligiós i la trobada intercultural. Jordi Giró

Diàleg interreligiós

Estrictament no hi ha en el llenguatge de Foucauld una preocupació precisa pel que avui anomenem diàleg interreligiós. Ell vol convertir l'altre, o els altres, el diferent a nosaltres. No per superioritat, sinó perquè l'estima i vol el millor per a ell. Perquè el considera com a un igual ¿Com podria no voler per als tuareg, als quals dedicà bona part de la seva vida, el mateix tresor que havia descobert en la seva vida: l'amor de Déu? ¿Seria correcte èticament que ens reservéssim per a nosaltres sols la salvació i deixéssim els altres abandonats a la mort definitiva? A la condemnaió eterna?

Des de la perspectiva de l'època i de la mentalitat de Charles, seria una crueltat i desentendre's de l'altre, considerar-lo com a inferior i no donar-li l'oportunitat de participar de la mateixa sort de que disposen els francesos. (Fe cristiana, cultura, tècnica, desenvolupament, progrés...). De fet, aquesta és la seva gran preocupació: veu que la majoria dels francesos que s'estableixen al Sàhara ho fan per a lucrar-se, desentenent-se de les necessitats dels tuareg i de la seva promoció material i espiritual.

Els colonitzats els interessaven tan poc, els menyspreen tant, que no cal ni preocupar-se per fer-los sortir de la barbàrie. Si no comprenem aquest punt de vista, que és en certa mesura diferent del nostre actual, distorsionarem el sentit de les seves paraules i dels seus gestos. És per això que demanarà insistentment la presència de laics compromesos, matrimonis, Priscil·les i Àquiles que l'acompanyin, com feia Sant Pau: perquè se'n preocupin sincerament capgirant el mal exemple que dona del cristianisme la majoria dels europeus a les colònies.

L'interessant per a nosaltres és la solidaritat de Foucauld amb aquest altre, mal considerat a l'època, (i ara no?) i el procés d'evolució que Foucauld va haver de fer en la seva vida. Només serà gràcies a un llarg camí de recerca i de destrucció dels ideals de "conquesta" espiritual que tenia ("*Més de deu anys dient missa a Tamanrasset i ni un convertit!*", dirà) que acceptarà que no està en la seva mà convertir l'altre, que només Déu converteix i que, per tant, l'únic que hom pot fer és convertir-se a si mateix, cada cop més, en el context de la trobada respectuosa amb l'altre.

Trobada intercultural

I en canvi sí que hi trobem una preocupació ben clara per la trobada intercultural, a través de la valoració i l'estudi de la cultura de l'altre, de la manifestació de la seva manera d'ésser i de la seva diferència, en el nostre cas els tuareg. Tant l'expedició científica a Marroc com el llibre que en va seguir, *Reconnaissance au Maroc*, com posteriorment el diccionari que va elaborar i el recull de poemes i cançons, en són una mostra fefaent. En cert sentit a Charles de Foucauld se'l podria arrengrar dins les files dels grans viatgers del segle XVIII i XIX, dels científics, mig exploradors mig aventurers, i dels etnòlegs de l'època. Fou un caçador caçat, un fascinat per la descoberta de l'alteritat: per la trobada fecunda amb la manera de ser de l'altre i de la seva riquesa.

Des del segle XIX al segle XXI

El llenguatge que emprava Charles de Foucauld és fill de l'època de la colonització del segle XIX i expressa supòsits que avui no ens agraden. -No hem de perdre de vista que ha passat tot un segle i quin segle!- Com per exemple l'ús de les paraules "*la conversió dels infidels*", o bé un cert sentit de paternalisme "eurocèntric" de la responsabilitat sobre els colonitzats. Per a nosaltres, catalans del segle XXI que estem lluny d'aquest context, i que a més, com a grup ètnic, no hem tingut colònies en els darrers segles, ens sona llunyà i a una certa petulància insostenible.

Avui ho veiem d'una altra manera, si no tots, la majoria. Entenem que tots els homes i totes les cultures tenen el mateix valor i que no n'hi ha de superiors ni d'inferiors, sinó que malgrat les diferències de potencial tecnològic i de desenvolupament econòmic, la seva existència pressuposa un reconeixement de la dignitat pròpia de cadascuna. Charles de Foucauld, a la seva manera, i amb el seu llenguatge, va ser un precursor d'aquesta mentalitat.

Podríem dir inclús que per a alguns de nosaltres, avui, l'esquema, fins i tot, s'ha invertit. Davant de l'actual mentalitat més "ecologista" i anti-sistema veiem amb embadalida admiració el "primitivisme" d'altres formes de vida com un retorn a la puresa inicial perduda, a l'estil del bon salvatge de Jean-Jaques Rousseau. A més, amb les diverses onades de proclamacions dels Drets Humans, La Declaració Universal dels Drets Humans de 1948 a la ONU, en el terreny més laic, i el Concili Vaticà II de per mig (1962), en l'àmbit estrictament eclesial, la consideració que ens mereixen "*els infidels*" ha canviat radicalment.

La trobada amb l'altre des de l'espiritualitat de Natzaret

Tanmateix, situades en el seu context les diferències de mentalitat, si ens apropem atentament a la vida de Charles, ens podem adonar que hi ha un conjunt d'elements, no prou ben formulats teòricament, potser, però que en germen sí que ens poden servir com a punt de referència per a establir un estil de diàleg interreligiós foucauldà i un estil tipus "Natzaret" de trobada intercultural. Com hauríem d'establir un diàleg interreligiós o una trobada intercultural des de l'espiritualitat de Natzaret?

1. La conversió de Charles de Foucauld

Començant per la pròpia conversió de Charles com a paradigma. Tant Charles de Foucauld com Louis Massignon (hi podríem afegir l'escriptor Ernest Psichary, net de Renan) són especialment interessants perquè es tracta de convertits al catolicisme per contacte amb l'islam. El coneixement de l'altre, d'aquell que no és com jo, (l'islàmic) obre la porta al descobriment de l'Altre, en majúscula, o sigui, de la descoberta de Déu.

La resistència, la irreductibilitat de l'altre que no es deixa absorbir, la seva mera existència, ens fa pensar. Ens obliga a posar en qüestió les nostres suposades certeses i, en certa mesura, ens fa ser pobres. I això ja és una actitud de recerca espiritual a l'estil de Foucauld. Sant Pau es presentava sempre com a incapaç, mancat de tota capacitat de seducció, sense discurs... desarmat! Només tenia una certesa paradoxal, -una niciesia!- que era la creu de Jesús.

Si ens fixem bé en la vida de Charles hi veurem una progressiva "indefensió", un procés de desarmament. Primer va ser militar i va combatre els infidels colonitzats amb les armes de la violència. Després va descobrir la pobresa del Molt Estimat Senyor Jesús i en va adoptar les armes: humiliació, abaixament, creu, mort... però encara les va utilitzar com a "armes espirituals" de penetració i d'invasió. I finalment el fracàs de les seves expectatives de conversió dels infidels (va ser precisament durant la seva estada amb els tuareg que es van acabar d'islamitzar!) el van portar vers una simplicitat de consideració de l'altre, al qual ja no veu com algú a qui ha de convertir, des de la superioritat, sinó en el qual hi veu a Jesús mateix que l'acull a ell, que l'estima i s'hi apropa a través dels més abandonats. Jesús se li apropa a través d'ells. Quin canvi, oi?

Foucauld experimenta el sentit més pregon de la paràbola del bon samarità, en la qual, Jesús –que era un provocador fins a l'extrem de l'escàndol- gira a l'inrevés totes les prevencions envers l'altre, el diferent. És el samarità qui acull el desvalgut. ¿No és precisament aquell que no és de "la nostra" religió, l'heretge, l'infidel... de "la nostra" classe social, de "la nostra" cultura, de "la nostra" manera d'ésser qui esdevé el model de l'ètica cristiana que cal seguir?

2. Exposar-se a la trobada, al diàleg, sense temor

D'aquí en podem deduir una primera característica per al diàleg amb l'altre que consistiria en no tenir-li por. No tenir temor de la trobada amb l'altre. Tant si aquest altre és d'una religió diferent, com si aquest altre és altre per una condició distinta a la nostra; condició: sexual, cultural, mental; malalt, abandonat, execrat, criminal... Tot el contrari. Es tractaria de deixar-se transformar per aquesta trobada amb l'altre, perquè en aquesta trobada hi ha la clau de la descoberta de Déu que ens hi ve a buscar.

Laissez-vous saisir par le Crist! Deixeu-vos seduir pel Crist, pel Crist que trobareu en l'altre... És el que en Pere Vilaplana, que acollia Déu en els joves, ens va ensenyar i el que va captar –i el va encisar- en el Foucauld que va llegir al seminari (a través del llibre de Jean-François Six: *Itinerario espiritual de Carlos de Foucauld*) i després en Albert Peyriguère (a través de l'epistolari: *Deixeu-vos prendre per Crist*).

En català fem la diferència entre *encontre* i *trobada*. Dos mots que signifiquen el fet de relacionar-se amb un altre en dos sentits diametralment oposats. L'*encontre* implica un xoc negatiu –el cèlebre xoc de civilitzacions de Samuel Huntington–, en canvi la *trobada*, al contrari, la relació positiva de la diversitat.

Podríem dir, doncs, que més enllà del repte psicològic i social que implica l'acceptació de les diferències, més enllà del xoc inicial de "l'encontre", hi ha tota una dimensió positiva de "trobada" cultural que cal experimentar. I més enllà, encara, una dimensió espiritual de la trobada amb l'altre: a través d'ella és el propi Déu qui ens hi ve a trobar, que se'ns hi manifesta. Per què li hauríem de tenir por, doncs, a la transformació que ens hi espera?

3. La recerca de la pròpia tradició

El contacte amb l'altre m'obliga a anar a l'essencial. A informar-me, a buscar... a interrogar-me honestament pel sentit de les diferències. Què ens fa diferents? Per què en som de diferents? Charles, de l'impacte de la descoberta de l'altre es gira cap a dintre seu, s'interroga, busca, i en cert sentit ja comença a preguntar, que és una manera íntima i espiritual de cercar: "*Senyor, si existiu feu-m'ho saber!*". Per això va anar a buscar l'Abbé Huvelin. Huvelin, home excepcional, el va acollir i el va escoltar. Va saber acompanyar-lo en l'impuls interior que Foucauld experimentava.

La trobada amb l'altre, doncs, és el motor, el desencadenant de la recerca interior que porta a la conversió. No es tracta d'una recerca freda, intel·lectual i llibresca, sinó d'una recerca existencial: en l'esdeveniment. "*Selon les circonstances*" (segons les circumstàncies) aprendrà a dir al final de la seva vida, discernint les oportunitats del moment.

Descobrir l'altre no em porta a fer aventures sincrètiques, a barrejar superficialment tradicions diverses, per tranquil·litzar l'escàndol de les diferències, sinó a ser fidel a les pròpies arrels, però ara amb més profunditat. A interrogar-me en una dinàmica de recerca de l'essencial i alhora de conversió constant. Charles passa per diverses conversions, o bé per diversos estadis d'una mateixa conversió.

Vet aquí un altre element fonamental de trobada a l'estil de Natzaret: recerca constant de la pròpia identitat.

4. El valor de la tradició de l'altre i del moment de Déu en el seu camí

Tant Foucauld com Massignon són dos científics moderns. No són apologetes. Els pot la curiositat intel·lectual, "*la rage laïque de comprendre*". (la passió laica per comprendre) I s'hi lliuren amb fervor: Foucauld amb el diccionari, el recull etnològic, la *Reconnaissance au Maroc*; Massignon amb tota la seva obra d'islamòleg, en particular els estudis sobre Hallaj. En són exemples prou clars.

I dins de la valoració de l'alteritat hi va implícita la descoberta i l'acollida respectuosa del moment de Déu en el camí de l'altre. De l'altre en singular i de l'altre col·lectiu. No interferir en aquest moment ni en la dinàmica que genera.

Devem a Massignon bona part del canvi de mentalitat de l'Església en relació a l'islam. Ell es considerava a sí mateix com una persona en procés de conversió cap al Crist, es considerava un islàmic "malconvertit" (en procés de conversió) al Crist i, per tant, valorava l'islam com una preparació autèntica cap a la manifestació plena de Déu en el cristianisme. El místic Hallaj n'és el seu signe més pregon: un musulmà que morí crucificat l'any 922 a Bagdad per heretge; per defensar l'essència amorosa de Déu i fer-ho sense contacte amb el cristianisme, com un procés interior de desenvolupament de la pròpia religió islàmica.

L'estil de Natzaret per trobar l'altre implica, doncs:

1. acostar-s'hi sense por a la diferència,
2. interessar-se sincerament –no estratègicament– per allò que ens fa diferents amb respecte.
3. respecte per l'altre com a persona,
4. però també respecte per la cultura i la religió de l'altre.
5. Treballar sèriament en un descobriment de la diferència
6. No voler negar les diferències cedint a un sincretisme fàcil que ens desangoixi.

Estimar en l'altre el moment de Déu en ell.

Jordi Giró

Des del Grup de Servei

Lectura i comentari de l'Evangeli. Inici del curs 2009 – 2010

Tarrés, 12 de setembre de 2009

Lluc, 6, 43-49

Estimats,

Aquesta lectura que tants cops hem llegit i escoltat, que és la que correspon al dia d'avui, forma part del capítol 6è de l'Evangeli de Sant Lluc, un capítol que convindria llegíssim sencer i sovint doncs conté bona part del més essencial del projecte d'espiritualitat i missió per a una comunitat de germans que Jesús llegà als seus deixebles, i amb ells a nosaltres: La preeminència de Jesús sobre la Llei antiga, el servei al germà pel damunt de la norma feixuga, la crida i elecció dels dotze companys, la proclama solemne de les Benaurances a les multituds que el seguien i en les quals hi està representada tota la Humanitat, l'exhortació a fer el bé i estimar els enemics, la correcció humil del germà i, per concloure, complir amb els fets: l'esforç de conformar la nostra vida a aquests preceptes: *¿Per què em dieu Senyor, Senyor, i no feu el que us dic?* Per completar el missatge evangèlic només hi faltaria, crec jo, la Fe confiada de Maria, tot el discurs del Sant Sopar amb la institució de l'Eucaristia, l'assoliment dolorós però no resignat de la Creu, la Resurrecció i Pentecosta que és el compliment de la Promesa d'acompanyament i suport per a la missió que, per Amor als homes germans, empen qualsevol cristià.

I en aquest curs que comencem avui, avui justament Jesús ens recorda que cal que complim amb els fets; sense estridència ens diu: *Ep! Que tot això fa molt de temps que ho esteu sentint, que tot això que us dic no és el text d'una obra de teatre o una pel·lícula de la qual sou espectadors. ¿Que no recordeu que un dia us vaig anar a buscar per ser-ne els meus bons secundaris? ¿Què no recordeu aquell dia del compromís amb la Comunitat? ¿Que no recordeu les paraules que vàreu dir el dia de la vostra consagració en el celibat o el matrimoni? I potser aclaparats pel dia a dia ens atrevirem a respondre: Sí Senyor que ho recordo, però és que ¿no veus en què ens hem convertit? I Jesús ens contestarà: ¡I tant que ho veig! Heu esdevingut un grup d'homes i dones que malgrat les dificultats seguïu darrera meu i, encara que no en sigueu conscients, esteu donant un fruit, en vosaltres i en molta gent que us volta i encara n'haureu de donar més si seguïu fidels a les intuïcions del vostre fundador Pere, que ja sé que us el vaig prendre molt aviat, que no és el mateix que massa aviat, I, dit això, com quan la càmera fon a fosc i es fa el silenci, ens tornarem a trobar sols amb la nostra realitat i seguirem caminant, que vol dir que afrontarem el que calgui afrontar, amb Caritat, amb constància, amb humanitat.*

Amics, germans de tantes i tantes hores de vida de Comunitat; el mateix Senyor que ens ha reunit és el qui en aquest Evangeli ens posa en estat d'alerta: Compte com construïm la nostra casa interior, personal, la nostra casa comunitària. Compte sobre quin terreny posem els fonaments, compte amb els materials. Compte que hi haurà riuades personals i riuades comunitàries, riuades familiars i socials que posaran en dura prova el que construïm. Si només edifiquem sobre l'amistat, aquesta paraula anirà perdent la lletra majúscula amb la que la solem escriure, serà amistat, molt bona amistat dels homes però no serà la que Sor Maria Montserrat i en Pere ens van ensenyar "*l'amistat és la sinceritat de l'amor*" ens va dir ella, "*Procureu que la Comunitat conservi sempre el caire d'amistat com a camí vers l'amor*" ens deixà escrit en Pere al seu Testament. No obstant l'Amistat conservarà i engrandirà la majúscula si es basa en Crist i no només de paraula; per això ens cal enfonsar els fonaments en Crist la roca més resistent: afermar la vida interior, enriquir i expressar bé, amb una litúrgia senzilla però plena de sentit, la nostra espiritualitat personal i comunitària, tastar de nou, qui ens calgui, el gust i la necessitat de la lectura de l'Evangeli; una lectura lenta, orant. No ens podem alimentar només de bones lectures, encara que aquestes siguin bones lectures que actualitzen la Paraula de Déu; no hem de fugir de la vida sacramental, especialment de l'Eucaristia; cal cercar i trobar els nostres espais i moments de pregària, per demanar sí, però també per lloar, i per donar gràcies per tants dons rebuts. Jo i molts de vosaltres sabem molt bé les hores que en Pere passava sol a la capella; el recordo després d'una greu crisi comunitària, amb el fracàs d'un primer intent de fraternitat que l'afectà molt profundament i que el feu tornar a viure sol a la casa de Joan Blanques; em trucava per telèfon per les nits, com segurament us trucava a alguns dels més antics i em parlava d'aquells moments de silenci i soledat i de com el sostenien aquella pregària i els diàlegs amb el pare Estanislau. En Pere, malgrat els seus defectes, home al cap i la fi, va saber afermar sòlidament els seus fonaments espirituals en la roca Crist.

No hem trobat cap comentari d'en Pere a aquest evangeli d'avui tot i que ben segur el deuria comentar més d'un cop. En aquest començament del curs 2009 - 2010, el seu record també ens ha d'esperonar als germans del Grup de Servei, amb mi Primer Servidor i amb tots vosaltres germans de la Comunitat per afrontar amb coratge, realisme i Caritat el restabliment de la comunió i la sanació dels cors adolorits; una tasca complicada, difícil, que ens farà patir i que cal fer sense negligir-ne el dia a dia de la Comunitat ni el treball de missió i servei que aquesta fa als més petits i febles de la nostra societat; això que senzillament, sense estridències, molts germans nostres ja estan fent. I per això, per assolir aquests objectius ens calen els fonaments que durant aquest curs cercarem d'assegurar en la Roca Crist.

No vull acabar sense citar les següents paraules d'en Pere al seu Testament Espiritual. Que ell pregui al Pare per nosaltres, per a que sapiguem navegar bé amb aquest vaixell que es diu "Comunitat de Jesús", per a que no l'estavellem contra esculls amagats a ran d'aigua, per a que el conduïm a l'abast del ventet de l'Esperit, ni aturats per la calma ni enduts sense rumb per l'huracà.

Del Testament Espiritual d'en Pere: *L'enunciat de la nostra Comunitat es ben clar: som una comunitat activa - contemplativa. No són dues paraules que es puguin separar sinó que formen una unitat; l'una és l'exigència de l'altra. Som contemplatius perquè descobrim la necessitat de la relació profunda amb el Crist per poder anomenar-nos cristians, i aquesta relació la realitzem per mitjà de la lectura de l'Evangeli, la meditació, el silenci, l'Eucaristia, transformant paulatinament i inconscientment tota la nostra vida en una pregària. Això, que és el que més íntimament i fortament ens uneix, ens obliga a una acció diversificada segons els nostres carismes personals.* Pere prega per nosaltres.
Josep Calvet

Reunió de comunitat d'inici de curs. Tarrés, 12 de setembre de 2009

CALENDARI DE RECESSOS I TROBADES DE LA COMUNITAT DE JESÚS CURS 2009-2010

- 12-13 setembre.- Tarrés. Aplec de la Santa Creu. Reunió d'inici de curs
- 31 Octubre- 1Novembre.- Montserrat. Formació. Lectio divina. P. Joan Carles Elvira.
- 28-29 novembre.- Tarrés.- Continuació Lectio Divina. Treball per grups.
- 23 - 24 Gener.- València.- Laics. Treball sobre la conferència del P. Joan Carles Elvira.(Octubre 2008)
- 27-28 Febrer.- Montserrat. Formació Historia de la bíblia. P. Hilari Ragner.
- 14 Març.- Tarrés. Assemblea economia.
- 1-4 Abril.- Tarrés. Pasqua.
- 22-23 Maig.- Monestir de Sant Maties. Carles de Foucauld. Treball sobre les conferències de Carlos Palacio a Galapagar.
- 19-20 Juny.- Tarrés.- Reunió comunitària. Fi de curs.

La Família Carles de Foucauld

Assemblea General de les Germanetes de Natzaret

Centre espiritual Mariahove-Bellem, 14-20 juny de 2009

Del 14 al 20 de juny ens vam reunir a Bellem per la nostra Assemblea General. Totes, 44 germanetes, vingudes de Maracay i Los Teques (Veneçuela), de Bogotà (Colòmbia), de Beyrouth (Liban), de París (França), de Santa Coloma de Gramanet (Espanya), d'Anvers, Bruges, Brussel·les, Gand (Bèlgica). Durant una setmana hem reflexionat sobre la nostra identitat; una identitat precisada i aprofundida. El pare Jesuïta, Mark Rotsaert, fou el nostre acompanyant i moderador. Lieve, la nostre fundadora, ens ha ajudat a reflexionar a partir de les nostres realitats, a partir d'aquesta xarxa mundial de relacions, un teixit d'amics, els quals d'una manera o d'una altra estan vinculats amb la nostra Fraternitat. Persones de tota classe, homes, dones, nens. Persones d'una altra cultura, d'una altra religió, refugiats, pobres i no tan pobres, joves i ancians - en poques paraules, una multitud molt diversa. I aquesta idea, aquesta realitat, suscita felicitat!

Una reflexió per a la qual hem pres el germà Charles, aquest cercador de l'Absolut, com a company de viatge. Tot un camí per a descobrir el que és fonamentalment humà, fins i tot en l'inhumà, una espiritualitat de la humanització. Totes aquestes realitats les hem abordat en petits grups recorrent els cercles concèntrics dels canvis del món, d'una Església en mutació aquí i avui, i els canvis externs i interns de les nostres fraternitats. Hem treballat el capítol «estructures i govern» de la nostra regla de vida. Per treballar aquest capítol, el pare Rotsaert ens ha ajudat a partir d'una reflexió sobre el tema de l'autoritat i els vots d'obediència. Per la Llum de l'Esperit, aquesta posada en comú i aquesta reflexió han inspirat les eleccions.

Hem escollit de nou Magda Smet com a responsable general, per un 2n mandat de 6 anys. Katelijm Tilley, de la fraternitat de París i Else Van Bergen, de la fraternitat de Santa Coloma, com a delegades elegides, per un mandat de 6 anys; i Edith Van Ooteghem de la fraternitat de Maracay, com a suplent. Per a la regió europea 2 conselleres regionals: Annie De Pauw, de la fraternitat de Meibloemstraat-Gand i Ria Van Luchene, de la fraternitat de Mimosasstraat-Gand, per un mandat de 4 anys.

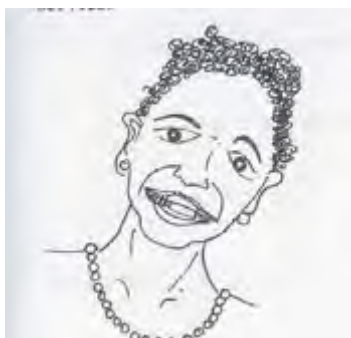
Durant aquesta setmana hem revisat quant ràpidament canvia el nostre món - i nosaltres també- i, també, quant el món ha canviat l'Església que volem servir. Aquesta situació de modificacions profundes demana una fidelitat creativa, fidel al nostre carisma, responent de forma creativa al que passa a l'Església i la societat, a l'Orient pròxim, a Amèrica Llatina, a Europa. Es tracta de la recerca d'una expressió adaptada, a cada època, a cada cultura.

En el transcurs d'aquesta setmana hem estat colpides: pel relat de Lieve sobre la nostra identitat, pels testimonis de Martine, de Ria i de Paula, pels nostres temps de pregària i per les nostres eucaristies, pels nostres intercanvis, i, per últim, especialment, per les nostres eleccions. Hem pogut tastar i tornar a sentir el nostre amor primer per la fraternitat. En val la pena! Aquesta setmana també ha estat un incentiu per recomençar sense treva - en comunió amb el germà Charles - a la recerca d'aquesta experiència de la Fraternitat Universal que ell tant anhelava.

En el cor del nostre món, de mil colors, l'Esperit de Pentecosta ens inspira per comprendre la nostra Regla de Vida, en el context de 2009, en situacions noves i variades. Aquest mateix Esperit ens ensenya com pregar i com viure en el món amb un cor contemplatiu. Aquest mateix Esperit ens convida també a compartir la nostra espiritualitat amb amics i coneguts, i així servir l'Església. ¡Gràcies a tots els que per un signe d'amistat, per una paraula d'encoratjament, per una comunió pregària, éreu presents entre nosaltres per acompanyar-nos i reprendre de nou la ruta!

Germanetes de Natzaret

Gand, jun 2009

De Ivan – Vivir “Nazaret” en la diversidad

El Capítulo de la Fraternidad se reúne cada 6 años. Una veintena de delegados de las religiones y la Fraternidad General se encuentran durante un mes. ¿Cuál es el fin?: reunir, compartir la vida de las fraternidades dispersas por el mundo y buscar orientaciones para vivir mejor nuestra vocación de Hermanos de Jesús hoy. El último Capítulo tuvo lugar en Octubre del 2008 en una casa de formación que los Redentoristas tienen en Bangalore (ciudad del sur de la India). Resumir un mes de intercambio tanto en grupos como en la Asamblea General es difícil, pero voy a tratar de mostrar lo más importante:

Hay un momento importante en un Capítulo: la elección de los hermanos de la Fraternidad general, o sea el Prior y sus asistentes. Fueron elegidos Hervé como Prior, Josemari, Francesco y Stanko como asistentes. Los cuatro son de origen europeo... ¿Falta de apertura? “Para formar el nuevo equipo de la Fraternidad general, hemos tenido a menudo la impresión que “para construir nuestra torre” teníamos que robar piedras de edificios frágiles”, escribiendo los hermanos a todas las fraternidades. En el curso de los intercambios, se fue haciendo poco a poco claro que en Asia, en África, en América Latina tenemos pequeños grupos de hermanos “del país” que viven nuestra vocación con los diferentes colores de sus culturas. A veces son situaciones frágiles, pero llenas de vida. Al final los capitulantes decidieron favorecer y proteger esta vida que existe (en los intercambios por grupos geográficos se pidió explícitamente que fuéramos en esta dirección) para no debilitar a las fraternidades de esas regiones. De ahí la composición de esta Fraternidad general que tendrá como tarea el fortalecer los lazos inter-regionales. Agradecemos mucho a los cuatro hermanos que hayan aceptado este servicio que implica el “*renunciar a lo que tenían*” y a las fraternidades y regiones que los han dejado partir. Se mostró un especial agradecimiento a los hermanos de la Fraternidad general saliente por los años de servicio que nos han prestado.

Una única vocación en contextos muy diferentes

Se consagró un tiempo importante del Capítulo a revisar lo que viven los hermanos en los sitios donde viven. Las noticias que vamos dando en estos boletines ilustran tanto la gran variedad de estas inserciones como la vida cotidiana de los hermanos con sus luces y sus sombras. Las fraternidades son frágiles debido al pequeño número de hermanos (8 hermanos para el conjunto del sub-continente indio) y de las dificultades que viven habitualmente aquellos con quienes queremos compartir la vida. Pero, cuántas maravillas en esta fraternidad compartida con los últimos...

En cuanto a su procedencia, “este Capítulo fue el más variado de nuestra historia” señalaba Marc desde la apertura. Variedad que marcará también los intercambios en torno al tema central: “*nuestra vida religiosa en el mundo de hoy*”. Este tema había sido ya muy trabajado en las religiones y lo que aparece claramente, como fruto de esta preparación, fue una conciencia más grande y compartida por todos del pluralismo en el interior de una única vocación de Nazaret. El corazón de nuestra vida es el misterio de la Encarnación que nos sitúa, en el seguimiento de Jesús, en una solidaridad con aquellos con los que compartimos la vida. Es ahí donde leemos los signos del Reino expresados en una oración de acción de gracias y compartimos las dificultades. Por eso nuestra fragilidad se vuelve súplica. Pero esta vida religiosa hay que inculturarla. Ahí es donde surgen las preguntas, los desafíos. Sobre todo cuando la vida del mundo evoluciona, y no siempre en el buen sentido en lo que concierne a la solidaridad, el reparto de las riquezas, la apertura... Las situaciones son muy diferentes y por eso las respuestas varían cuando hablamos del trabajo, de la miseria, de nuestras relaciones con la Iglesia local. Por eso, al final del Capítulo, no se llegó a un documento definitivo, sino a un texto en el que aparecen resaltadas diferentes preguntas que nos permitirán continuar con el diálogo. Algunas cuestiones tienen que ver los compromisos de los hermanos en el trabajo o las actividades sociales: ¿qué posibilidad puede haber de un trabajo en un país gangrenado por la violencia, la corrupción o tocado por un desempleo colosal? ¿Qué reacción tener frente a injusticias endémicas? ¿Cómo vivir la solidaridad? Y en esta búsqueda, las respuestas serán diferentes en función de la edad y del origen de los hermanos. Los pobres nos ayudan a conocer a Jesús, pero en ciertas regiones no es fácil encontrar un equilibrio entre nuestra pertenencia al mundo de los pobres y vivir sin nombre y sin influencia, y el hecho de que seamos religiosos; ¿podemos codearnos con la injusticia y callarnos?... Este misterio de Nazaret que queremos vivir, esta discreción desconcertante de Dios, se realizará también de una forma diferente en una sociedad secularizada o en un contexto muy religioso.

Más que aportar respuestas, los hermanos del Capítulo han reunido cuestiones con una preocupación: el porvenir, los más jóvenes. Que ellos puedan encontrar, también, en la Fraternidad, un camino de vida imaginando nuevas pistas. El Capítulo tomó también su tiempo para reflexionar sobre nuestras relaciones con los Hermanos del Evangelio; su Prior, Joji, participó en el conjunto del Capítulo. Las dos fraternidades generales nos habían propuesto “*hacer camino juntos*”, es decir reflexionar seriamente sobre un mayor acercamiento. De nuevo las situaciones

son diversas: en Japón por ejemplo hay una fraternidad mixta. Todos nos sentimos implicados con esta reflexión que nos obliga a profundizar en lo que es esencial y común a nuestras vocaciones; de ahí la propuesta unánime de proseguir esta reflexión desde la base, en las regiones, respetando nuestros carismas respectivos. Los regionales de las dos congregaciones harán de nuevo balance en 2011.

Otros temas fueron objeto de intercambios y propuestas: cómo darnos a conocer para suscitar vocaciones, cómo mejorar la comunicación (en la pluralidad de lenguas...). Se trató también el tema de la formación, incluyendo el cómo prepararse y vivir el paso a la jubilación; la intensificación de las relaciones entre las regiones es importante en este aspecto de la formación, para responder mejor a las expectativas de los jóvenes. Los capitulantes dijeron todo lo que deseaban de la nueva Fraternidad general y aprobaron el informe económico.

Rezar con la danza

Un Capítulo es algo más que un largo "intercambio de ideas", es sobre todo un tiempo de comunión, de compartir fraterno. Para una pequeña congregación cuyos miembros están dispersos por el mundo entero, un encuentro así es la ocasión de reforzar los lazos. Y que este Capítulo tuviese lugar en la India fue muy oportuno. La inmersión, incluso parcial, puntual, en las realidades de la India del Sur no podía dejar de colorear nuestros encuentros. La riqueza de la acogida, de las expresiones culturales y de culto – que han aportado luz y belleza a nuestras celebraciones- deslumbraron a los hermanos. Rezar con las flores, las danzas, los símbolos sacados de las tradiciones indias, fue para muchos un bello descubrimiento. Los hermanos de Bangalore, es verdad, se superaron en preparar un encuentro magnífico. Organizaron también encuentros (con las Hermanitas de Jesús de la India, con el obispo de Bangalore, con un abogado amigo de los hermanos que vino con un grupo de "dalits" (fuera de casta) a contarnos lo que viven, con un sacerdote muy comprometido en la vida social, con un artista pintor...). Añadid dos días de paseo, con una gran acogida en Alampudi, (fraternidad de la que se habló en el último número del boletín y en el primer artículo de este).

En las calles de Bangalore hay máquinas que funcionan a manivela, se usan para exprimir la caña de azúcar y sacar un zumo delicioso, zumo que se puede incluso mejorar con unas gotas de limón. Es lo que hicieron los hermanos reunidos en Capítulo con todo el material recogido para su preparación en las regiones y a nivel continental, con esas cañas frágiles que son las fraternidades.

**Boletín Semestral de los Hermanos de Jesús
Noticias para los amigos de la Fraternidad
1r. semestre 2009 N. 7**

De Ivan - Entrevista a Marc Hayet, Prior saliente de los Hermanos de Jesús

Conversación mantenida en la sala de embarque del aeropuerto ultramoderno de Bangalore el 1 de noviembre hacia las 2h. de la madrugada, esperando el avión que llegaba con retraso de París... El Capítulo, cuyos últimos días estuvieron bien cargados había concluido unas horas antes. René Voillaume escribía cartas a las fraternidades en las salas de espera de los aeropuertos.

Has viajado mucho estos últimos años. ¿Cuántos pasaportes has rellenado en estos 12 años?

Seis o siete. He visitado todas las fraternidades, salvo algunas de Francia. Diciendo esto tal vez alguno me regañe: "No, él no vino a vernos..." Pero no deben quedar muchas.

¿Impresiones de esos viajes?

Antes, yo no había hecho, fuera de Europa, más que un solo viaje a Canadá, en el tiempo de los estudios. En las primeras visitas a Brasil y la India me di cuenta que Europa no lo es todo y que hay que comprender lo que los hermanos viven en esos países, darles la palabra.

No debe de ser fácil penetrar en otras realidades, en otras culturas en tan poco tiempo

No es posible. Pero están los hermanos y ellos dicen: "No hay que importar un modelo completamente hecho en Europa porque hay cosas que no pegan con lo que nosotros vivimos". Otra cosa me llamó también la atención: había conocido en Francia un cierto tipo de Iglesia, en Lille se trataba de un sector llamado "misión obrera", pero yo vivía en un contexto secularizado. Desembarcar en países muy religiosos, eso cambia...

"Quería llegar como hermano a las fraternidades, y se me reci-be como Prior", dijiste en el Capítulo. Esa responsabilidad ¿te ha pesado?

Desde el principio estuve impresionado por la confianza que los hermanos te dan. Una capacidad de contar cosas muy personales. No sé cómo funciona en las otras comunidades religiosas, pero en la nuestra, es algo muy fuerte. Es en ese sentido en el que hice esa broma. En la cabeza de muchos hermanos, no es lo mismo recibir al Prior que a un asistente. La broma quiere decir también que tengo costumbre de hablar con bastante libertad, pero me doy cuenta que mi palabra tiene un peso...

¿Algunos momentos difíciles? Ciertos hermanos que vivían momentos difíciles y no veían como salir de esa situación y yo tampoco veía el modo de ayudarles. Si la confianza me ha llegado a lo más profundo, la falta de confianza es lo que más hiere.

¿El peso? No es una responsabilidad pequeña. Tenemos esa herencia, ese tesoro que ha sido depositado en nuestras manos, en las de todos. El temor es: ¿estamos haciéndolo fructificar o lo estamos dilapidando?

En la fraternidad general: ¿se comparte la responsabilidad?

He tenido el sentimiento de llevar esa responsabilidad en equipo. No creo haber tenido que tomar solo muchas decisiones, y nunca contra la opinión de los otros miembros de la Fraternidad general. Incluso cuando estábamos de viaje, podíamos comunicarnos. Y siempre ha habido una respuesta. Además nos encontrábamos en Bruselas durante periodos de tres semanas, un mes. Eran tiempos fuertes de compartir con algunas visitas. Cada año nos íbamos una semana lejos de los teléfonos.

Hemos hablado en el Capítulo de diversidad y de pluralismo. ¿Cómo lo has sentido en tus contactos?

Tomemos el ejemplo del trabajo que es importante para nosotros. En África es un rompecabezas sin solución. Si alguien tiene un trabajo, lo dará primero a su cuñado, a su sobrino, a la gente de su familia, ciertamente no a un religioso que tiene una comunidad detrás. Así pues es extremadamente difícil encontrar un trabajo asalariado. También es difícil vivir de un trabajo artesanal para el que hay que ser particularmente hábil. Y cómo ganarte honestamente tu vida en ciertos contextos en los que hay que utilizar "estratagemas" para tirar adelante. Además, nadie comprenderá que un religioso no haga algo para ayudar a la gente a salir de su situación de miseria. Es normal que los hermanos se pregunten cómo, a la vez estar cerca de la gente, llevar una vida simple y compartida, y trabajar con ellos para que puedan salir adelante. No es para nada nuestro esquema en Europa.

Otra diferencia es nuestra manera, en fraternidad, de sentirnos Iglesia y miembros de la comunidad cristiana. Esta no será la misma si se vive en el mundo secularizado occidental o en el mundo religioso de otros continentes. En un país muy religioso, ciertas formas de discreción no tienen sentido. Si eres religioso, pues eres religioso y punto...

Y yo me tengo que preguntar si he hecho un esfuerzo de apertura, si he confiado lo suficiente como para poder decir: "Ellos también poseen el sentido de nuestra vocación e intentan responder a ella. Yo no lo haría así en mi casa, pero el contexto no es el mismo".

¿Cómo ha ayudado el Prior a vivir la comunión en la Fraternidad, teniendo en cuenta este pluralismo?

Primero escuchando a los hermanos: cómo entienden su vida, sus opciones dentro de nuestra vocación, cómo armonizan la vida de 'Nazaret' y su forma de actuar. Buscar el rostro de Dios en la vida de todos los días, compartir la vida de los pobres, eso es importante para nosotros y está enraizado en todos. Es necesario que intente comprender cómo lo vive cada uno.

Eso me ha interrogado a menudo. ¿Cómo, por ejemplo en África o en la India, ser religioso -o sea situado en una casta por decisión de manera abrupta- y ser solidario del mundo de los pobres? No podemos ser religiosos separándonos de los otros religiosos, poniéndonos fuera de la Iglesia. ¿Cómo encontrar nuestro lugar? No es sencillo. Escucho a los hermanos, veo con ellos cómo podemos ir caminando. La última carta que escribí, sobre Nazaret, me vino en el transcurso de una reunión con los hermanos africanos en la que se reflexionaba sobre esas cuestiones.

Tendríamos, tal vez, que salir del modelo dominante, del modelo que llevamos en nuestros genes, sobre todo si eres europeo, y profundizar en lo que está en el centro, es decir el misterio de Jesús de Nazaret. A partir de ahí, intentar adaptarse a cada situación. Nuestro modelo ha cogido tanta prioridad, que se busca el cómo adaptarse al modelo cuando lo que habría que hacer es referirse a la persona de Jesús y ver cómo, en ese contexto, podemos comportarnos como él. Ese era un poco mi servicio de Prior: intentar hacer sentir a los hermanos en qué puede inspirarnos el Evangelio hoy, siguiendo en esta línea de Jesús de Nazaret.

Y ahora "regreso a la base" ¿Cuál es tu programa?

Algunos meses todavía en Bruselas, después un tiempo sabático. He pedido ser acogido por los hermanos de Quinson (Francia). También tengo prevista una sesión sobre la espiritualidad de la Fraternidad para los hermanos del año común, más un tiempo de retiro. Después, regreso a Lille con cerca de 60 años... Me gustaría trabajar todavía algunos años, pero con la situación actual no sé lo que podré encontrar. De todas formas, daré todos los pasos para ello... Habrá una travesía difícil de vivir...

**Boletín Semestral de los Hermanos de Jesús.
Noticias para los amigos de la Fraternidad
1r. semestre 2009 N. 7**

Germanetes de Jesús

A les responsables regionals.

A transmetre a totes les germanetes

Grottaferrata, 7 d'agost de 2009

«Un dia, el nostre pobre cos de misèria serà transformat en un cos de glòria (Ph 3, 21) Serem davant aquesta visió que ens transfigurarà... » (germaneta Iris-Mary en el moment de la visita a les Regions de França, febrer de 1991)

Estimades germanetes,

La notícia de la malaltia que s'ha emportat brutalment la germaneta Iris-Mary de Jesús ens va arribar el 6 d'agost, festa que estimava molt i que tenia molt sentit per ella. Aquell dia, va entrar en la darrera transfiguració, desposseïda de tot, per trobar el Rostre que havia buscat en tots els rostres del món. Fou el 7 d'agost a les 4 de la matinada que ens va deixar.

La seva mort ens afecta molt, perquè cadascuna de nosaltres tenia una relació forta i molt personal amb ella. És per això que ens volem comunicar amb vosaltres sense trigar massa per portar juntes la pena de la seva partida. L'havíem convidat a Tre Fontane per celebrar amb totes l'aniversari de la Fraternitat i l'aniversari dels seus 50 anys de professió! Es va alegrar molt de venir.

La germaneta Iris-Mary va néixer el 29 de maig de 1932 a Cape Town, a Sud-àfrica, en una família classificada com "de color" pel govern "apartheid" d'aquella època. Tenia un sol germà, Clifford, que viu ara amb la seva família al Canadà.

Des de la seva entrada a la Fraternitat, el juliol de 1957, hagué de marxar del seu país perquè no podia viure amb les germanetes a causa de les lleis de l'apartheid. Fou, doncs, a Nairobi (Kenya) que va ser acollida. Va prendre la creu el 15 d'agost a Nalukolongo (Uganda). Després de tres mesos a Bukavu, Iris es traslladà a Bèlgica el desembre del mateix any i comença el noviciat a Banneux, el juliol de 1958. Va fer la seva professió el 8 de setembre de 1959 a Le Tubet, fa 50 anys !

Després d'un temps d'estudis a Anglaterra, a Oxford, marxà a Leeds on treballà en una fàbrica. Va pronunciar els seus vots perpetus l'11 d'octubre de 1964 a Roma.

La germaneta Iris-Mary fou llavors enviada a Sud-àfrica, segons el seu desig de viure enmig del seu poble, en una fraternitat obrera. Molt aviat, fou anomenada responsable regional i fou la dona que calia en aquest moment de la història del país, en el gran moviment de la lluita contra l'apartheid. El seu sentit polític i profundament humà va marcar aquest temps de la Fraternitat a Sud-àfrica.

Va participar al Capítol de 1981 com a suplent i en va resultar triada com ajudanta general de la germaneta Carla. Sis anys després, fou escollida responsable general. Va acceptar, després, un segon mandat al servei de la Fraternitat, el setembre de 1993. El 2000, tornà a Sud-àfrica a una petita fraternitat, a Cape Town on va néixer.

Heus aquí algunes perles que hem recollit ràpidament del missatge que ens deixa :

“Vaig entrar a la Fraternitat perquè havia vist aquest gran respecte per a tots els pobles i sempre he tingut un gran reconeixement per la germaneta Magdeleine per tot això...” (1r octubre de 1987)

“Em sembla important tenir convicció de la nostra vocació. No es pot viure sense convicció... i d'aquesta convicció, se'n desprèn les conseqüències en la nostra manera de viure, en la nostra manera de ser. Quant més convençut s'està de la pròpia vocació, més es pot viure amb alegria. [...] Nosaltres no podem viure autènticament la nostra vocació si no n'estem convençudes”. (En el moment de la clausura del Capítol de 1993)

“Crec molt fermament que en tant que la Fraternitat continuï sent "pobra" i amb els "pobres", i mentre seguim sent "petites germanes del no res", hi haurà algunes petites llums d'esperança al nostre món” (Carta del 12 d'agost de 1998)

“... voldria parlar d'Esperança. Més que mai al nostre món, caldria que fóssim una llavor d'Esperança i, malgrat aquest sement resti amagat, sabem que la Resurrecció és una veritat. La tomba era buida. Jesús ha ressuscitat i la nostra fe ha de testimoniar que és sota aquella llum que mirem la vida i els esdeveniments. »

(germaneta Iris-Mary en el moment de la visita a les Regions de França, febrer de 1991)

Germaneta Gertrud-Veronika i les germanetes del Consell General

Barcelona, 17 de septiembre de 2009

Queridas hermanitas y amigos:

Hemos pensado que seguramente os gustaría recibir noticias de nuestro tiempo de trabajo en Aitona, de donde volvimos ayer, al final de la campaña de la fruta. Aitana es un pueblo de 2500 habitantes, muy rico en plantaciones de frutales, donde hay varias cooperativas de productores para el acondicionamiento y la venta de frutos, sobre todo melocotones, nectarinas, paraguayos... y también peras y manzanas. La cooperativa donde trabajamos emplea a unas 200 personas, algunas del país, marroquíes que casi todos viven permanentemente en el pueblo, y también hombres colombianos y mujeres rumanas (unas 100 mujeres...) que llegan solo para la campaña. Estos dos últimos grupos son alojados por la cooperativa en módulos prefabricados que dejan mucho que desear, con poco espacio, mucha promiscuidad, y una ventilación muy mala. Además, las mujeres rumanas tienen un cierto tipo de contrato que las condiciona mucho. Felizmente, constatamos que la relación laboral es humana y llena de respeto, y nos alegramos de ello.

Tenemos una jornada de trabajo de once horas – con horario partido – y las personas que no viven en el pueblo, sobre todo las rumanas y los colombianos, trabajan aún dos horas más por lo menos, según las necesidades de la empresa. Infelizmente, son condiciones que no ayudan nada a la vida de grupo, pero que un cierto número de trabajadores acepta porque les supone un buen salario, aunque ganen poco a la hora (5 euros). A pesar de esto, estamos contentas de ver que la relación se establece, e incluso se profundiza con los años. Juana, que no trabajaba en Aitana desde hace 4 años, pudo continuar con mucha naturalidad lazos antiguos, y el trato con las mujeres rumanas, la mayoría nuevas de este año, es bueno y en ciertos casos caluroso. Somos las mayores entre nuestras compañeras de trabajo, esto no es ningún problema, al contrario, somos así “dignas” de confianza, y de vez en cuando una u otra procura evitarnos un trabajo más pesado.

Vivimos en el mismo piso que alquilamos hace varios años, la amistad con la propietaria y con su familia crece cada vez más. Estamos contentas de haber podido vivir esta etapa las tres, aunque Josefa no pudiera trabajar por causa de su edad. Esto nos ha permitido continuar profundizando nuestra vida comunitaria... y también encontrar un plato en la mesa, cosa bien apreciada después de las largas horas de trabajo! Esta situación de “ama de casa” le ha permitido privilegiar la relación con la parroquia y los vecinos del pueblo, que las hermanitas habían ya tejido a lo largo de los años, pero que se ha visto reforzada por la presencia más continua.

Josefa fue también a ayudar a dar la comida a las personas mayores de la residencia, aunque esto no duró mucho tiempo porque tuvo que ir a echar una mano en Madrid. Esa casa, que llevan unas religiosas cuya fundadora era natural de Aitana (Santa Teresa Jornet), es muy querida por la gente del pueblo, y varias personas hacen allí un voluntariado más o menos intenso. Esto nos ha permitido tener un poco más de contacto con las Hermanas de la casa, que están siempre muy ocupadas con el cuidado de los ancianos.

El cura de la parroquia, mayor pero muy animoso, nos conoce desde nuestra primera estancia aquí. Hace 35 años que está en el pueblo, conoce a todo el mundo y participa mucho en la vida. Hay otra comunidad de religiosas, cuyo fundador (el Padre Palau) era también hijo de Aitana. Tienen una escuela y un pequeño lugar de espiritualidad alrededor de una cueva donde el P. Palau se solía retirar. Desde hace años tenemos una buena amistad con ellas, este año pudimos comer juntas varias veces, participar en fiestas del pueblo, etc. La Fiesta del Patrono (San Antolí, el 2 de septiembre) es siempre la ocasión de muchos festejos. Este año pudimos participar bastante, porque cayó en un momento en que no había mucho trabajo y tuvimos varios días libres. Mirando todo lo que vivimos este verano sentimos en nosotras una gratitud muy grande por haber podido participar en esta danza de la amistad y de la solidaridad, que es ciertamente un anticipo del Reino.

Ahora, como habíamos previsto, vamos a darnos unos días para encontrarnos con nosotras mismas, para rehacer fuerzas también. A finales de mes vamos a irnos 15 días a L'Hospitalet del Llobregat y luego 15 días a Murcia, para procurar acabar nuestro discernimiento. Ya os daremos noticias después de esto. De todo corazón, un abrazo,

Begoña, Juana y Josefa

Hermanitas del Sagrado Corazón

Rosny-sous-Bois, 16 de septiembre de 2009

Queridos Amigos/as y Familiares,

Desde hace varias semanas estoy deseando escribiros unas líneas, a todos los que, de una forma u otra, habéis colaborado con nuestra comunidad de Bamako: Sala de lectura, ayuda a jóvenes estudiantes, construcción de la capilla del barrio.... Son varias las semanas que estoy dándole vueltas a la cabeza sobre cómo compartir con vosotros algo que nos hace sufrir.

Desde el año pasado, hemos tenido varios problemas de salud en nuestra fraternidad de Bamako. En septiembre de 2008, faltó poco para que se cerrara temporalmente por esa razón. Hicimos todo lo que pudimos para mantenerla abierta, sobretodo para respetar a una joven francesa, que ya había obtenido una excedencia en su trabajo para venir a vivir con nosotras “el año espiritual” que proponíamos, y hacerse cargo de la Sala de lectura. Para poder acoger a esta joven y permitir que la fraternidad continuara abierta, una de nuestras hermanas tuvo que pedir seis meses de disponibilidad laboral para ir al Malí. En enero pasado fui a visitarlas, con la pregunta ¿qué medios, qué condiciones, pueden permitirnos continuar allí? Tiempo de discernimiento con las hermanas... Evocamos todas las posibilidades que estaban a nuestro alcance... También evocamos todas las consecuencias y riesgos si esta fraternidad seguía abierta. Difícil discernimiento el que hemos tenido que hacer juntas y difícil decisión que me tocaba a mi tomar como Priora.

El Malí es un país muy duro por sus condiciones climáticas; calor extremo durante más de medio año, paludismo resistente (malaria), amibas y un sinfín de enfermedades ligadas al clima; calor, polvo.....No todas la personas pueden físicamente adaptarse a este país ni tampoco psicológicamente: confrontación continua a una pobreza extrema, falta de puntos de referencia para entrar en una cultura completamente diferente (más tiempo pasas en el país, y mas dificultad tienes para comprender esta cultura), etc.... Muchas hermanitas han pasado en esa fraternidad del Mali durante los 46 años de nuestra presencia. Todas se han sentido “seducidas” por ese país, pero solo unas pocas han podido permanecer durante un largo tiempo. La usura física y psicológica es más fuerte que el deseo de permanecer. Por estas razones, no ha sido posible enviar a otras hermanas. Finalmente la decisión ha venido como un fruto maduro hace unos meses, y el tiempo que ha seguido nos ha confirmado lo que habíamos discernido: debemos ahora dejar Bamako y el Mali.

Hasta ahora no hemos podido comunicároslo: en África, las noticias no se dan a conocer de forma directa a todo el mundo ; hay toda una jerarquía de personas que respetar y formas de proceder que cogen tiempo ...Para evitar hacer errores, o que sin darnos cuenta la noticia circulará muy rápido, hemos estado obligadas a hacer silencio, tanto en el Mali, como en Europa, puesto que por Internet todo se sabe en seguida. Pero desde ayer, ya lo podemos hacer público.

Nuestra casa pasa a ser propiedad de la Arquidiócesis que la confía a las Hermanas Carmelitas Misioneras Teresianas, una Congregación de origen española. Es una Congregación que aprecio mucho. Desde hace muchos años, tienen una comunidad en una zona muy aislada del Malí. Deseaban abrir otra comunidad en Bamako. Para nosotras es una gran consolación pensar que esa casa con todos los esfuerzos y trabajos que nos ha costado a todos los niveles, seguirá estando al servicio de la Misión. La Sala de lectura, continuará también, pero en otro barrio. “La Communauté du Verbe de Vie” con la que tenemos muchos contactos y que siempre se ha interesado por nuestro proyecto con los jóvenes, ha decidido hacerse cargo de los libros, armarios y todo el material para comenzar en su barrio (un barrio muy popular también de Bamako) el mismo proyecto. Ya han encontrado un local que les conviene. Lo sentimos por los jóvenes de nuestro barrio, pero es un gran consuelo pensar que este proyecto tan entrañable seguirá.

Es extraño cerrar una comunidad y concluir un proyecto, que en si han funcionado muy bien, y que han respondido a todas las expectativas que nos habíamos planteado (nunca hemos pensado que tendríamos que cerrarlos tan pronto). Esta situación nos duele pero la vivimos con mucha paz: hemos dado todo lo que hemos podido durante los años que hemos vivido ahí y ahora solo nos toca acoger la ley a la que toda persona y grupo humano están sometidos en un momento u otro; “la Ley de la encarnación”, es decir la aceptación de nuestros límites humanos. Creo que vivimos sencillamente lo que tantas personas, o matrimonios viven.....toda una vida (o unos años) construyendo un negocio, una familia, un hogar... y el paso de los años hace que de pronto todo se para: la edad impone la jubilación, los hijos toman otro rumbo; llega la enfermedad, o la muerte... Y todo esto ¿para qué? Diría simplemente para que la vida continúe, y para que el Reino de Dios avance, incluso si son otros los obreros que terminarán el trabajo comenzado... Lo vivido nadie podrá borrarlo.

46 años de presencia en el Malí... Solo Dios podría decir todo lo que hemos recibido de este hermoso país y todo lo que hemos querido compartir con ellos, más allá de un proyecto...Tiempo duro para nuestra pequeña congregación, pero también tiempo de esperanza que nos abre a una nueva búsqueda, puesto que nos vemos llamadas a repensar nuestra misión hoy, misión que no puede ser la misma que ayer, sencillamente porque el mundo ha cambiado, y nosotras también.

Las jóvenes que están en formación con nosotras (noviciado y primeros votos) tienen mi promesa que más tarde podrán volver a abrir una comunidad en África sub-sahariana si lo desean, cuando su formación este terminada. Hace unos años, las hubiéramos enviado a mitad de la formación, para salvar esta inserción. Hoy el mundo es tan complejo que no nos parece realista acortar su tiempo de formación. Para nosotras es importante respetar sus caminos personales y darles la posibilidad de formular nuestro carisma y nuestra tradición fucoldiana de forma renovada.

Ha llegado el momento de decir “Adiós” y “Gracias” a todos nuestros amigos malianos (durante 46 de presencia, podéis creerme que nos hemos hecho muchos amigos...). También es el momento de daros las gracias a vosotros que nos habéis ayudado de una forma u otra a realizar y mantener durante 8 años nuestra fraternidad y su proyecto. Gracias a tantos apoyos recibidos de vosotros, a nivel afectivo, espiritual, material, económico, nos ha sido posible realizar este trabajo con los jóvenes malianos y las jóvenes europeas que han compartido nuestra vida.

“Au ye minke an ye, mogo si se te ka sara, Ala kelepen a be se k'I sara”

“Lo que vosotros habéis hecho por nosotras/os, nadie os lo podrá pagar. Solo Dios lo podrá hacer.”

Un abrazo muy fuerte y personal a cada uno/a
Isabel Lara Jaen

P.D Con mucha alegría os comunicamos que la comunidad cristiana de nuestro barrio ha terminado su iglesia, Todavía deben ultimar algunos detalles, pero eso lo harán ellos poco a poco. Gracias a todos lo que habéis colaborado en su construcción.

Record de la boda de Mireia i Gauthier a l'església de Tarrés

El racó de la musa

Quin camí?

Diuen que fa molts, molts anys, tants que ja ningú no se'n recorda quan va ser, va arribar al poble un home de caminar tranquil, gestos breus i poques paraules.

Desconegut per tothom, l'home es convertí ben aviat en un misteri. Tots hi deien la seva:

És un artista cansat de l'èxit i ara es vol retirar....

Potser està malalt i no vol que se sàpiga...

I si el persegueixen i s'ha vingut a amagar?

Deu ser un savi il·luminat...

Va passar el temps; el tarannà callat i reposat del nouvingut, va anar silenciant els rumors i la rutina va restablir-se al poble.

I l'home, indiferent a les anades i vingudes, i canvis d'humor de la gent, es reclòia en una casa apartada del poble. Només sortia quan hi havia mercat. A comprar llibres. En veure'l, la gent del poble el saludava. Però només obtenien com a resposta un breu assentiment de cap i un gest fugaç. "Definitivament, és un home de poques paraules", murmuraven. Ell seguia el seu camí; els creia incapaços d'entendre'l, així que continuava llegint i llegint.

Cercava en els llibres el que no trobava entre els homes.

Poc a poc, sense adonar-se'n una capa de pols va anar cobrint els prestatges. Muntanyes de llibres arribaven al sostre i tapaven les finestres que ja no servien per mirar fora; tampoc deixaven entrar la llum. L'home, de qui ningú no en sabia el nom, es preguntava quin devia ser el camí de la saviesa: el silenci...? la tristesa...? la solitud....?. Ell tot sol no trobava la resposta, però no se n'adonava. Discursos i més discursos passaven pel seu cap: milers de raonaments que no el portaven enlloc.

Un dia, algú va trucar la porta. No estava acostumat que el molestessin; de fet, ja feia temps que ningú no gosava trucar la seva porta. Per això no va obrir. Però els trucs es repetien amb insistència i, qui fos que estigués trucant, no pensava deixar de fer-ho. Es va alçar, sense presses, va obrir, i se'n va tornar cap dins per continuar llegint. No li interessava gens el noi d'ulls foscos que se'l mirava plantat davant del portal.

M'he perdut

Cap resposta. Però el noi insisteix.

-M'he perdut

- Un no es pot perdre en un poble petit com aquest!

- Sí, sí que es pot. Tu també t'has perdut en un laberint de llibres i no en saps sortir.

- I tu què saps?

- Sí, sí que ho sé. Fas preguntes i més preguntes que queden sense resposta. Fas preguntes per respondre altres preguntes, i busques respostes que no existeixen en llibres buits. I és que no et fas la pregunta veritable.

- i quina és segons tu, aquesta pregunta?

Com que no espera pas que el noi li doni resposta, l'home torna a baixar la mirada al llibre que té obert damunt la taula.

El camí que segueixes et porta a estimar?

Quan alça els ulls, el noi ja no hi és. Però les seves paraules encara ressonen entre les parets recobertes de llibres: " el camí que segueixes et porta a estimar?"

Poc a poc, haurem de començar a descobrir les finestres, perquè la llum pugui tornar a entrar!

Lourdes Gavarrón

Más que amor

Serenamente,
mirando el mundo de frente,
nuestro proyecto pide un paso más.

Disimulando,
Los nervios que te buscan,
esto ya no es soñar.

Como me gusta mirarte,
como me gusta quererte,
susúrrame tus caricias,
que tu sonrisa me abrace,
coge con fuerza mi mano,
que el camino pide caminar,
que es a tu lado donde quiero estar.

Quiero compartir,
el regalo que es vivir,
llenarme de ti,
sonreír y poder decir
que uno para el otro
somos más que amor.

Canción de Víctor para Cristina
Víctor Palacín

Mario Melazzini,

oncólogo, sufre la enfermedad de ELA (esclerosis lateral amiotrófica)

“Ser verdadero simplifica enormemente la vida”

Tengo 50 años. Nací en Pavía y vivo en Milán. Estoy separado y tengo 3 hijos, de 25 a 16 años. Dirijo el hospital Oncológico de la Fundación Maugeri de Pavía y el Centro Nemo, para enfermos de ELA. Mi política es la igualdad y la tutela de la libertad humana. Católico practicante

La belleza de existir

A los 39 años dirigía un gran hospital oncológico, era un hombre feliz, deportista. Súbitamente le diagnostican una enfermedad neurodegenerativa incurable que provoca la muerte en un lapso medio de tres años. Opta por una muerte digna, pero antes se retira a su pueblo natal y allí sucede el cambio: “La enfermedad me ha permitido, como hombre y como médico, vivir con alegría y con humildad la infinita belleza de existir”. Inicia una batalla contra el abandono de los enfermos de ELA y crea el Centro Nemo. Gracias a personas como él, a asociaciones como Medicina y Persona y al hospital de Bellvitge, que lo han invitado para que nos ofrezca su testimonio, percibimos el milagro.

Con qué palabra definiría lo que le ha sucedido?

Como una gran oportunidad, como hombre y como médico. Esta enfermedad devastadora me ha permitido hacer un nuevo recorrido.

¿Qué tipo de persona era antes?

En algunos aspectos he madurado, me he vuelto mucho más sincero, espontáneo, verdadero. He tenido la suerte de hacer una brillante carrera, y cuando me diagnosticaron la enfermedad, a los 45 años, estaba en la cima de mi especialidad.

¿Era feliz?

Tenía problemas en casa porque me dedicaba plenamente al trabajo. Era feliz pero me faltaba algo, y eso, paradójicamente, lo he descubierto con la enfermedad, aunque los primeros dos años fueron dramáticos.

Cuénteme.

Pese a que siempre me había considerado un médico atento a las necesidades de los enfermos, a estimularlos, con mi propia enfermedad me di cuenta de hasta qué punto somos frágiles mentalmente. Y topé con la impotencia de la medicina. “No hay nada que hacer –me dijeron–. Vivirá dos, tres meses; máximo, seis años”. ... Vas quedándote paralizado hasta acabar totalmente inmóvil; para alimentarte necesitas nutrirte artificialmente y una máquina tiene que hacerte respirar. Durante dos años viví concentrado en lo que no podía hacer y olvidé lo que podía hacer.

¿Optó por la muerte?

Sí. En nuestra cultura, vivir con determinadas discapacidades es incompatible con una vida digna. Así que ya ve, yo, católico, me dirigía una asociación en Suiza, donde el suicidio asistido no esta penalizado. Finalmente –no sé si fue miedo o una incipiente conciencia de que pese a la enfermedad podría llegar a disfrutar–, decidí seguir adelante.

Eso es valentía.

Pasé ocho meses solo en la montaña con una asistente. La caída física fue impresionante: perdí la movilidad, la capacidad de comer, de beber, de respirar solo. Pero cuando tenemos el coraje de permanecer solos, de enfrentarnos con nosotros mismos, la recompensa es ser nosotros mismos, ser sinceros, y esto me ha ayudado muchísimo, porque ahora me siento verdadero.

¿Verdadero?

No tengo dificultad en dialogar a fondo con usted, que no la conozco. Ser verdadero simplifica inmensamente la vida, la hace fácil.

Pero usted antes ya era sincero, ¿o no?

Lo que pasa es que nos contamos historias a nosotros mismos, nos escondemos detrás de ideas y conceptos, y eso falsea la relación con la gente que amamos. Estoy aprendiendo a escuchar, a ser una persona humilde, que no es fácil pero es fundamental, y sobre todo a no dar nada por descontado.

¿Y no abandonó sabiendo que la vida le abandonaba cruelmente?

Comprendí que como médico todavía podía dar muchas cosas a mis pacientes y como hombre, a mí mismo y a mis hijos.

¿Pero qué le hizo cambiar?

Entendemos el milagro como un cambio rotundo, no se trata de que uno se levante de la silla de ruedas y comience a caminar. El milagro es la serenidad que te llega, un equilibrio fortísimo conmigo mismo. Cada uno debe ser el artífice del propio milagro y en ello la mente tiene un papel fundamental.

¿Voluntad, saber escucharse y darse?

Sí. Este nuevo papel de enfermo experto me ha permitido crear un centro para el cuidado y la investigación de enfermos de ELA y distrofia muscular.

¿Un centro público?

Concertado y creado desde y para los enfermos. Estas enfermedades requieren especialistas en diferentes áreas y ofrecemos una atención multidisciplinar desde el diagnóstico hasta la muerte. Es una experiencia nueva que intentamos reproducir en otras regiones. Se trata de no abandonar al paciente, acompañarlo durante todo el proceso.

¿Cómo lo vive su familia?

Mi mujer vivía mal que yo hiciera de la enfermedad el instrumento para poder reprogramar mi vida; con dificultad, pero conseguimos hablar y separarnos. Con mis hijos vi el cambio cuando yo conseguí cambiar. La relación que tengo ahora con ellos es bellísima, mi enfermedad les ha ayudado a madurar, a entender que la vida puede dar un vuelco en cualquier momento.

¿Han hablado de la muerte?

Sobre todo conmigo mismo, no la temo, forma parte de nuestro recorrido. Yo creo que todo el que pide ayuda para morir, en realidad, está pidiendo ayuda para vivir, porque vivir con una discapacidad grave cuesta y sino eres ayudado es casi natural decirse: ¡pero qué clase de vida es esta!

¿Cómo cambiar sin tener que llegar al extremo de sentir tu vida amenazada?

Basta con que en nuestra cultura aceptemos que la enfermedad, la discapacidad, la fragilidad forman parte de nuestro ADN y por tanto no son hechos que se deban gestionar paralelamente a la vida, son parte de la vida. Ese es el gran esfuerzo que permite valorar todo lo que yo le estoy diciendo sin necesidad de vivirlo.

¿Cómo decirle a un paciente que su enfermedad es terminal?

Primero escuchar, y debe existir el compromiso de que yo como médico estaré siempre a su lado a medida que la enfermedad avanza. “Yo estoy” en lugar de “usted tiene”.

Víctor-M. Amela, Ima Sanchís y Lluís Amiguet

Trobada de joves. Tarrés, 18 de juliol de 2009

SIGFRID

